

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, 1854.

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

ΦΥΛΛ. 109.

ΙΣΤΟΡΙΑ

τοῦ τελευταίου Ἰππου τοῦ αὐτοκράτορος
Ναπολέοντος.

— 0 —

Α΄.

Κατά τινα τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Μαΐου τοῦ 1815 ἔτους, εἰσῆλθεν εἰς τὴν κυριωτέραν αὐλὴν τοῦ παλατίου Elbeuf κειμένην εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Καρρουζέλ, δωδεκάς ἵππων ὀρειστάτων, ἀγοραζόντων εἰς Νορμανδίαν πρὸς γρῆσιν τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ μελλόντων νὰ μετασχεύσῃ τῆς προσεχούσης ἐκστρατείας. Ἀπὸ τῆν καθαριότητα, τὸ πάχος, καὶ τὴν στιλπνότητα τοῦ δέρματος αὐτῶν, ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον ταξιδεύσει ἐν ἀνέσει, καὶ ἀπηλούσει β-λων τῶν περιποιήσεων ὅσαι ἐμπρέπουσιν εἰς ὄνειπό-ρους οἵτινες ἐμελλον, ὄχι μόνον νὰ φιλοξενηθῶσι μετὰ μικρὸν εἰς τὰ ἵπποστάσια τοῦ αὐτοκράτορος, ἀλλὰ καὶ νὰ συμμερισθῶσι τῶν ἀγώνων καὶ τῶν

κινδύνων του, καὶ ν' ἀντιταχθῶσιν ἀτρόμος μετ' αὐ- τοῦ εἰς τὰς σφαίρας τῆς ἱερᾶς Συμμαχίας.

Ἡ ἀφίξις τῶν ἵππων τούτων οἵτινες ἀνεμένοντο ἀνωπομένως, ἐθεωρεῖτο ὡς σημαντικὴν γεγονὸς εἰς Ἑλλήνισ. Μόλις ἠκούσθησαν οἱ ποδοβολητοὶ τῶν ἑσ- μων, ὡς καὶ οἱ γραμματικοὶ δι' ὧν προσηγόρευον τὴν νέαν αὐτῶν κατοικίαν καὶ ἔ' ἄκουον νιμῆν, καὶ ἔβλε- οὶ ἐν τῷ παλατίῳ ὑπηρετούντες, ἵπποκόμοι, ἡνίοχοι, δαμασται καὶ ἄλλοι, ἔδραμον νὰ ἐπιθεωρήσωσι τὸς νεήλυδας νορμανδοῦς. Ἰδεσαν δὲ ἕκαστον αὐτῶν ἰδιαιτέως καὶ μικρὸν ἀπ' ἀλλήλων, διὰ νὰ γείνη ἐνδόξως ἡ ἐπιθεώρησις καὶ ἀκινδύνως ὁ διαπραγμα- τιστὴς, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἵππων τῶν ἵππων εἶναι ἀ- γνωστα τὰ ἰδιώματα.

Ὁ ἵππιατρὴς, ὅστις ἦτο καὶ αὐτὸς παρῶν, ἔργι- σεν ἀμέσως τὰ καλῆνοντά του, καὶ ἀφοῦ ἐπεσερῆν λεπτομερῶς τοὺς ἵππους, διέταξε νὰ λύσωσιν αὐτὰ ἕνα διὰ νὰ τοὺς ἰδῇ βαδίζοντας καὶ τρέχοντας. Οἱ ἵπποδαυσται ἀνέβησαν λοιπὸν εἰς αὐτούς, καὶ τότε ἤρχισαν ἡ τελευταία καὶ σπουδαιότερα τῶν δοκιμῶ- σιῶν. Πλησίον τοῦ ἵππιατροῦ καὶ τινος παρ' αὐτῶν ἵπποκόμου, ἴστατο ἵπποφορβὸς νορμανδὸς, ἐκ τῶν

συνοδευσάντων τους ξένους. Ήτο δε ούτος ο Ιστοριογράφος ή βιογράφος έκαστου ίππου, και έδιδεν όλες τας αναγκαίας πληροφορίες περί των προτερημάτων και ελαττωμάτων αυτού· αι πληροφορίες δε αύται ήσαν αναγκαίωταται, επειδή ο Ναπολέων δεν ήτο επιτήδειος αναβάτης, και επεδύμει να έχη ίππους κειθηνίους.

Ήνδεκα έα των ξένων εκρίθησαν άξιοι να παρακολουθήσωσι τόν αυτοκράτορα και να φέρωσιν αύτόν έμμεν· δε ο δωδέκατος τόν όποιον άνέδει εν ιπποδαμιαστής δοκιμώτατος, άρχαίος ύπέρτερος των αυτοκρατορικών ίππο-οασιών. Ούτος, ενή ήτοιμάζετο να προβή, άπροσδοκίητος τις περίστασις τόν κατέστησε προσεκτικόν και ήθέλησε μόν να κατιστοιχίη τας άπάτους όρμας του ίππου, αύτός όμως άνήιστατο, και εις τας άπειλάς του αναβάτου ύπεκρινετο διά κινήματων μαρτυρούντων άναρμονισίαν και άπειθειαν. Και ο μόν αναβάτης επόμεναι, αλλά, και ο ίππος εξηκολούθει παρακούων, και εντός ήλιου συνέστη πάλη καθ' ήν ο ίππος, αναπτύσσων όλες τας παρουργίας και ήλην τήν άδάμαστον πονηρίαν του, έχηται να εκκυλίση τόν ίπποα.

Ο ίππιατρός, μεσολαλήσας μεταξύ των δύο άντιπάλων, ένευσε προς τόν αναβάτην να σταβή είπόν έντόνος· — Ίδού ζίδον τού όπιου δεν πρέπει να εκστρατεύση κριμα όμως, διότι είναι μεγαλοπρεπέστατον άλογον. Ήως μάς τού έφεραν εδώ;

Και ταύτα λέγω, ήσέλιε, τόν νορμανδόν ίππιατρόφον, βετίς άπεκρίθη εις τήν έμμεστον ταύτην επίπληξιν διά μειδιώματος ειρωνικου. Ο δε ίππιατρός όργισθείς είπε προς αύτόν· — Ήώς, εύρισεις παράδοξον τήν παρατήρησιν μου; Να στείλετε εις τήν Μεγαλειότητά του άλογον τού όποιον είναι άγρηστον εκτός αν θελήση ο αυτοκράτωρ να φρονισή!

Ο ίπποτρόφος, χωρίς να παραχθή, άπεκρίθη ειρωνευόμενος·

— Μή βιάζεσθε, Κ. άξιωματικέ· μη κατηγορήτε τήν Άκακίαν· είναι άξιδλόγως ύπήλαος. . .

— Τήν Άκακίαν! τί έννοεί;

— Τό άλογον αύτό τού όποιον εύρίσκετε τόσο κακόν, τού όποιον όμως, κατά τήν γνώμη μου, είναι καλύτερον από πολλά άλλα.

— Α! Άκακία όνομάζεται! άλλόκοτον όνομα άλόγου! Μόνον οι Νορμανδοί είναι άξιοι να βαπτίζουσι ούτω πως τά άλόγα των.

— Και τί πειράζει, φάναι μόνον να είναι καλόν.

— Χρειάζεται να τού άποδείξη.

— Άλλά δεν είναι ούτε έδικόν του ούτε έδικόν μου σφάλμα έαν εκείνος ο όποιος τού αναβαίνει δεν ήξείρει τήν τέχνην του.

— Άνόητε! άγνοείς ότι είναι από τους καλύτερους μας ίπποκόμοις, και ότι είναι άξιος να διδάξη και σάς τους Νορμανδούς οι όποιοι νομίζετε ότι είσθε θεοί;

— Λοιπόν ός τού άποδείξη, καταρθώνων τήν Άκακίαν να περιπατήση.

Ο ίππιατρός, προκληθείς, εκέκτετο· άλλ' επί τέλους ένάρμισε προτιμότερον να μη ελέγη τήν φι-

λαυτίαν τού αυτοκρατορικού ίπποκόμου· και επειδή ούτος δεν είχεν άκούσει εύτυχώς τήν συνομιλίαν, έπλησίασε προς αύτόν και τήν επροκάλεσε να πεζεύσει. Μετά δε ταύτα έννευσε προς τόν ίπποφορόν να άναβή τίν σχεδόν καταδικασθέντα ίππον.

Ο ίπποφορός άνεπήδησεν έλαφρής εις τήν βήχην τής Άκακίας, και άποταθείς προς τόν ίππιατρόν·

— Ήμμα, είπεν, εις τας διαταγάς σας, Κ. άξιωματικέ· ποιόν είδος βάδισμα θέλετε; τριποδιαιδόν, κάλπασμα; Ήκλιόζατε.

— Προχώρησε ύπως θέλεις, ή μάλλον ύπως ήμπαρείς.

Ο ίππιατρός άναβέβαλλεν όρα εισέτι αν ήτο δυνατόν να ήκακούη ή Άκακίαν· άλλ' εντός ήλιου επείσθη ότι εύρίσκετο αναβάτης ίκανός να τήν ήδηγήση.

— Ήλλά καλά, είπε προς τόν ίπποφορόν ότε ίδεν αύτόν γαλιναγουόντα τήν Άκακίαν ούτω πως, ήστε οι καρεστώτες και τόν ίππον έθιμάζην και τόν αναβάτην· άλλ' επειδή και άλλος ήν αναβή αύτήν, έννοείς ότι ούτε θέλω, ούτε χροιστώ ν' άφήσω τήν Α. Μ. να κινδυνεύση. Αιά τούτο ή Άκακία σου θα μείνη εις τού ίπποστάσιον μέχρι νεωτέρας διαταγής.

— Θέλετε λοιπόν άποβάξή από λόκων και στινοχορίαν ή ταλαιπωρος αύτή Άκακία!

Ή άρελή; αύτή επείρωνας έάνησε τού μειδιώματός ίππιατρού, όστις είπε·

— Ήα προσηκόησθε να τήν βάλωσιν εις έίργειαν καθ' ένα ή άλλον τρόπον, διά να τήν κινήσωμεν να κερδήση τού άγρητόν της.

— Άλλάδή, ήα τήν μεταχειριζήτε ός παλαιόλογον τού όποιον πρέπει τις από εύσελαγγίαν.

— Ήσση χειρότερον δι' αύτήν, φίλε μου· άλλ' ή Μεγαλειότης σου, τού έννοείς βέβαια, δεν ήμπορεί να συντρέψη τά κώκαλά του διά να κινή γρήν εις αέ και τιμήν εις τήν Άκακίαν. Είναι άλογον άσύντακτον, δυσάγωγον, και ο αυτοκράτωρ δεν έμειναι να κίβεται να άνυτρέψη άλογον.

Ο ίπποφορός ένήσεν ότι δεν κατόφρονε τίποτε με τήν εύφροσύνην του, και διά τούτο έπυσε σημιλιών περί τής Άκακίας. Ήφαινετο όμως ότι δάκρυα έπλευώντο εντός των όφθαλμών του. Και πεζεύσας έχάδεν τόν φίλτατον ίππον του, τήν μαδατήν του, τόν όποιον ένάρμιζε προσδιορισμένον να γίνη ο θουκέραλις τού νέου Άλεξάνδρου, άλλά τού ύπαίου ήκουσε τήν καταδίηχην.

Ο ίππιατρός ήσέλησεν τήν λύπην ταύτην και επροσπάησε να τήν παραγορήση. Τό κατόφρονε δε μόνον άφού ύπεσχέθη προς αύτόν ότι θα ύποβάη τήν Άκακίαν εις νέας δομασίας, διά να τήν καταστήση άξίαν να χρησιμεύση εις τόν Ναπολέοντα. Οσο δε ήθέλησαν να φέρωσι τους ίππους εις τού ίπποστάσιον, και ο ίπποφορός ήτοιμάζετο ν' άπογορευτή τήν Άκακίαν του διά να επιστρέψη εις τόν τόπον του.

— Ελησημόνες, είπεν ο ίππιατρός, φίλε μου, να με είπής διά τί όνόμασαν τού άλογόν σου Άκακίαν

δεν θα είναι βεβαίως εξ αίτίας τού γούματός του, επειδή είναι καστανόχρουν, ενή τού άνθος του δένδρου τού όποιου φέρει τού όνομα είναι νομίζω λευκόν.

Ή έρώτησις αύτή, ήτις έδείκνυσε συμπάθειάν τινα εκ μέρους τού ίππιατρού, εύχαρίστησε τόν Νορμανδόν· όδεν με·διόμα άνεπαίσθητον διέστειλε τά χείλη του, και διεσκέδασε τήν λύπην του.

— Τωόντι, άπεκρίθη, τού όνομα είναι παράξενον διά άλογον· ή Άκακία όμως, έγείνεν άξία αύτού.

— Και πως;

— Άγαπή όσον δεν φαντάζεσθε τού δένδρον αύτό. Είς τήν αύλήν εις τήν όποιαν άνετρέφη, ύπήρχον άκακίαι εις τας όποιας έδένανμεν ένιοτε τά νεύμας άλογων· και αύτό έτρωγε τόσο πολύ τόν κορμόν εκείνον εις τόν όποιον ήτον δεμένος, ώστε έάνδεν έλαμβάνανμεν προσυλάξεις θα τά κατέρωσεν όλα. Ίδού ή πηγή τού όνόματός της, Κ. άξιωματικέ· αύτή είναι ή αλήθεια, μά τήν πίστιν μου.!

— Τήν πίστιν δηλαδή άλογοσιμύρου.

Οι καγγασμοί δι' ών ο ήλιγον εύγενής ίππιατρός συνάδευσε τήν επίφωσήν του ταύτην, άνεβίβασαν εύθύημα εις τας παρείας τού ίπποφορόν· άλλ' ο ίππιατρός, θέλων να έπανορθώση τού σφάλμα σου, έχωσεν εις τήν καλήμην του δύο πεντάφραγμα.

— Μή λυπήσαι, φίλε μου· ιδού να πής εις ύγεινόν τού αυτοκράτορος.

— Και τής Άκακίας.

— Έστω.

— Και τής έδικής σας έπίσης, Κ. άξιωματικέ. Ο ίππιατρός, άντι να προσήλη ή άκούσας ότι ο Νορμανδός θα έπυεν εις ύγεινόν του και μετά τήν ύπερ τής Άκακίας πρόησιν,

— Ήλα, φίλε μου, είπεν, επιστρέψε τού ταχύτερον εις τόν τόπον σου, επειδή βεβαίως ο κύριός σου θα έχη τήν ανάγκην σου, και μόν άνησυχής πολύ διά τήν φίλτάτην σου Άκακίαν· θα φροντίσω δι' αύτήν αν και έχη ελαττώματι, και δεν άπελπίζομαι να τήν καταστήτω κατάλληλον διά τόν αυτοκράτορα.

Τά τελευταία αύτά λόγια καθούσχησαν τόν ίπποφορόν, τόν όποιον άλλως τά δύο πεντάφραγμα είχον προδιαθέσει ύπερ τού ίππιατρού. Και φίλησας πολύ λάκας τήν φίλην του Άκακίαν τήν όποιαν δεν έμελλε πλέον να ιδή, άνεχώρησεν.

Β'.

Ο Ναπολέων, άφού είργάσθη μετά τού επί των στρατιωτικων ύπουργού, επροσέλασε τόν δούκα τής Εικεντίας, άγαμέμοντα πρό τής ύρας εις παρακείμενος διαμάτιον, και είπε προς τόν ίπποστασιάρχην·

— Ήπάγωμεν ήλίγον να περιπατήσωμεν, έχω ανάγκην να άνανεύσω καθαρόν άέρα.

Ο αυτοκράτωρ και ο Κωλιγκούρ κατέβησαν διά μικρής κλίμακας, διά ν' άποφύγωσι τας προσκορευσεις· και ο μόν Ναπολέων ήτο ένδεδυμένος ως ιδιώτης, χωρίς να φέρη κανέν σημεϊόν διακριτικόν, ο δε Κωλιγκούρ έφέρει επίσης ένδυμα άπλοον. Οι

σκοποί παρούσιόσαν μόνον όπλα ως να έγνώριζαν τήν επιθυμίαν τού αυτοκράτορος.

Άφού δε διέβησαν τήν αύλήν τού Κερματικού, διαβυβήσαν διά τής πλατείας Καρβουζέλ.

— Ήδ θέλετε να ύπάγετε, Μεγαλειότητε; ήρώτησεν ο δούξ.

— Είς τήν οικίαν μου, φίλτατέ μου δούξ.

— Είς τήν οικίαν μου, Μεγαλειότητε;

— Μάλιστα.

Ο Ναπολέων έγσειδή.

— Ήλην, Μεγαλειότητε, δεν είναι εις κατάστασιν να ύποδελή τήν Μεγαλειότητάς· άκόμη δεν έλαβα καιρόν να άποκατασταθώ, και ή οικία μου είναι μακράν. . .

— Ή λέγεις, φίλτατε δούξ; ελησημόνες ότι ήμιλώ εις τόν ίπποστασιάρχην;

— Α, τώρα έννοώ! . . . Επιθυμείτε να επισκεφθήτε τού Είβεν!

— Μάλιστα· διότι θέλω να ιδώ αν είναι όλα εν τάξει. Βεβαίως θα ήγηράσθησαν, κατά τήν διαταγήν μου, άλογα.

— Ναι, Μεγαλειότητε! προχθές έφθασαν από τήν Νορμανδίαν δύο όκα άρματων επί τού παρόντος.

— Τάσθ καλύτερα· ύπάγω έγκαιρίας διά να τα ιδώ.

Είπε και εισήλθε μετά τού άκολουθου του.

Ότε δε έφθασαν εις τήν μεγάλην αύλήν, ίδαν δύο νέους φέροντας τήν στολήν τού αυτοκρατορικού αίκτου και παίζοντας σφαίρας· ήσαν δε αύτοι υιοί δύο άνωτέρων υπαλλήλων των ίπποστασιών, τού Κ. Γκού και τού Κ. Γενεβίλ, αίτινες δεν διέκοψαν τού παίγιόν των ότε ίδαν τους έρχόμενους, διότι ήσαν κατακίφια βυθισμένοι εις αύτό. Άλλ' επειδή ή σφαίρα κυλισθείσα έφθασεν εις τους πόδας τού αυτοκράτορος, ο Γενεβίλς Γενεβίλ, δραμών διά να λάβη αύτήν, ερέβη καταντήσθ τού αυτοκράτορος, και άναγνωρίσας αύτήν έστάθη άκίνητος· και ήλεις εκθαμβός έφθεύρησεν· α' ο αυτοκράτωρ. »

Ο δε αυτοκράτωρ, αναλαθών τήν σφαίραν έδεικεν αύτήν εις τήν νέαν και είπε γελδών·

— Ναι, ο αυτοκράτωρ ύπαγε, φίλε μου, να εκκαλουλήσης τού παιγιδιόν σου. Ήπά με ένταούτω, α ήεις εις τόν αίκόν μου;

— Μεγαλειότητε, ο πατήρ μου έγμάζεται εις τού γραφεϊόν τού δούκως Εικεντίας, και επειδή σήμερα εί·αι έσπρή, ήλθα να ιδώ τήν οικογένειάν μου.

— Και ο πατήρ σου είν' εδώ;

— Ναι, Μεγαλειότητε, και αν άγαπάτε να τήν ήμιλήσετε ύπάγω να τήν είδασποιήσω.

— Ήπαγε, και έπειτα εξαναρχίσεις τού παιγιδιόν σου.

Ο Γενεβίλς Γενεβίλ δραμών είδοποίησε τόν πατέρα του, όστις έφθασεν άμέσως συνοδευόμενος και από τόν Κ. Γκού, από τήν ίππιατρόν, και από τινας άλλους υπαλλήλους, συγκροτώντας τού σώμα των επισκεδών τής δικιότητος των ίπποστασιών.

— Κύριοι, είπεν ο αυτοκράτωρ, αν και δεν ήθε προειδοποίησα διά τήν επίσκεψίν μου, δεν άμφισβή-

λω δια τὸν ζήλόν σας, καὶ διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῆς ὑπηρεσίας σας· πολλὰ ἀπὸ τὰ καλῆτερα ἄλογά σας θὰ ἐγείνηται ἢ θὰ ἠρπάγησαν· ἦτον ἐδῶ κάποιός τις μαρκιὸν Βερνόν ὁ ὅποιος δὲν ἤξευρε τίποτε μὲ λέγον ὅτι εἶναι τίμιος ἄνθρωπος, καὶ τὸ πιστεύω, ἀλλ' εἶναι ἀνίκανος διοικητῆς τῶν ἱπποστασίων.

Ἐνθ' δὲ ἔλεγε ταῦτα, τὰ βλέμματά του προσηλώθησαν εἰς τὸν Κ. Γενεθῶ.

— Ποῖος εἶσαι, Κύριε; ἠρώτησεν ἐντόνος αὐτὸν μὲ φαίνεται ὅτι σὲ ἶδα πολλάκις εἰς τὸ στρατόπεδον.

— Μεγαλειότατε, πρὸ δέκα ἐτῶν παρευρίσκαμαι πάντοτε εἰς τὸ γενικὸν στρατόπεδον τῆς Μεγαλειότητός σας.

— Ἄ! ναι! ἦτο μὲν μου εἰς Μόσχαν.

— Καὶ εἰς φριενδλάνδ, Μεγαλειότατε.

— Πολλὰ καλά, καὶ ἐλπίζω νὰ σὲ ἶδῶ καὶ ἄλλω.

— Ἐφερον ἄλογα δι' ἐμέ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Θέλω νὰ τὰ ἶδῶ. Ἀφοῦ ἐπέστρεψα δὲν ἀνέβην εἰς ἄλλον καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ πρὸ τινος ἡμερῶν ἀκούη, εἰς Μοντρούε, ἔπου ὑπῆρχε νὰ ἶδῶ τὸ ὄχημά μου, τὸ ἄλογόν μου μὲ διώρησσε. Θέλω ἄλογα ζήτω, πολλὰ ἦσιν, τὰ ὅποια νὰ μὴ ἀγριεύονται ὅταν ἀκούουν κρότον. Πρέπει νὰ φροντίσῃ, Κύριε, ὥστε νὰ μὴ πάθῃ πλέον τὸ συμβῆν τοῦ Μοντρούε.

Ἐἶπε καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἱπποστάσια, τῶν ὁποίων αἱ θύραι ἠνοίγησαν ἀμέσως. Τὰ ἐπισκέψθη δὲ λεπτομερῶς καὶ ἐφάνη εὐχαριστημένος.

— Ἄλλὰ, ἠρώτησε, ποῦ εἶναι τὰ νεφερμένα ἄλογα;

— Ἰδῶ, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Γενεθῶ, καὶ ἂν προστάξετε εὐθὺς τὰ παρουσιάξωμαι.

— Μάλιστα, μάλιστα, Κύριε.

Καὶ ἐξελθὼν τοῦ ἱπποστασίου ἐστάθη ὀλίγον μακρὰν τοῦ Κ. Κωλιγκούρ διὰ νὰ ἶδῃ τοὺς νεομακρῶδες ἱππους, ἐνθ' ἕκαστος αὐτῶν ἐκρατεῖτο ἀπὸ ἰδιαιτέρον ἱπποφορέα. Ἀφοῦ δὲ παρετήρησεν αὐτοὺς ὁ αὐτοκράτωρ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐφανέρωσε τὴν εὐχαρίστησίν του, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Κ. Κωλιγκούρ,

— Ἐπειδὴ ἔγινον, εἶπε πρῶτα ἄλογα, μὲ ἦλθεν ἡρέξαι νὰ ὑπάγωμαι νὰ περιηγηθῶμαι. Ἴπιθυμῶ νὰ ἶδῶ εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρισκονται τὰ ὄχημά μου τὰ ὅποια θὰ ὑπερασπίζονται τὰ πρόστασια τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. Ἐμπρὸς λοιπὸν, Κ. δούξ!

Καὶ ὁ ἱπποστασιάρχης, καλέσας τὸν Κ. Γενεθῶ, τὸν διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃ δύο ἱππους. Οἱ δὲ ὑπῆρξαν εὐλόμενοι δύο τοὺς κεφάλαιον διὰ νὰ βάλωσι τὰ ἐπίπεια. Ἄλλ' ὁ αὐτοκράτωρ,

— Σταθῆτε, ἀνέκραξεν· ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξω τὸ ἄλογόν μου.

Καὶ ἐδακτυλοδείκτεσε τὸ εὐρισκόμενον τελευταῖον ὄλων, εἰπὼν

— Ἐκεῖνο θέλω· διότι βεβαίως θὰ εἶναι ἦσυχον.

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ παρεστώτες ἠτόνισαν ἀλλήλους ἐκθαμβοὶ καὶ πεφοβισμένοι· διότι ὁ ἵππος τὸν ὅποιον ἐπεθύμει ὁ αὐτοκράτωρ, ἦτο αὐτὴ ἐκεῖνη ἡ Ἀκακία, ἣτις νομιθεῖται ἀναξία νὰ φέρῃ τὸν αὐ-

τοκράτορα, προσδιορίσθη ἀπὸ τὸν ἱππιατρὸν διὰ τινὰ ἀμαξίαν φορηγόν!

Ὅθεν ἐπικολούησε διαταγὰς τις τὸν ὅποιον παρατηρήσας ὁ αὐτοκράτωρ, εἶπε πρὸς τὸν ἱπποστασιάρχην·

— Λοιπὸν, τί τρέχει; δὲν μὲ ἤκουσαν; διὰ τί δὲν ἐτοιμάζον τὸ ἄλογον;

Ὁ δὲ Κ. Κωλιγκούρ προσηρῆσας πρὸς τὸν ἱππιατρὸν,

— Ἦκουσες, εἶπε, Κύριε, τὴν λέλειπν τῆς Μεγαλειότητός σου· μήπως τὸ ἄλογον τὸ ὅποιον ζητεῖς ἐστὶν ἀσφαλές, ἢ εἶναι ἀξίωτον;

— Δὲν ἤμπορῶ, Κ. δούξ, νὰ ἐγγυηθῶ διὰ τὸ ἄλογον αὐτὸ φοβούμαι μὴ συμβῆῖ κανὲν ἀπείσιον περιστατικόν, διότι ἔχει σφάλματα καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ δώσω μερικὰ μαθήματα.

Ὁ αὐτοκράτωρ, προσηρῆσας καὶ αὐτὸς ἀνοήτως, διέκοψε τὴν συνομιλίαν, καὶ ἀνέκραξε·

— Τοῦτο τὸ ἄλογον μὲ ἀρέσκει διὰ τί δὲν μὲ ἔλακνυετε;

Τότε ὁ μὲν Κ. Κωλιγκούρ ἐπίμεισε χρεῖς τὸν νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὸν αὐτοκράτορα τὰ αἰτία διὰ τὰ ὅποια δὲν ἐξετελέσθη ἡ διαταγὴ του· οὗτος δὲ ἀπεκρίθη·

— Ἐὰν τῶντῃ ἔχη ἐλαττώματα δὲν θὰ τὸ μεταχειρισθῶ· ἀλλ' ἐστὶν ἄξιον ἐπιθυμῶ νὰ τὸ δικαίωσω.

Ἦν ἀληθεῖα, θὰ ἠπατήθην εἰς ἄκρον ἔαν τὸ ἄλογον αὐτὸ δὲν φερίη καλά. Ἄ! ἐνθυμούμαι ὅτι εἰς τὴν Αἴγυπτον μὲ εἶχον ἡμέρας φερεὶ λαμπρότατον ἄλογον τὸ ὅποιον δὲν κατώρθωσαν νὰ βάλωσι εἰς τάξιν διώδεκα ἐπιτελείωται ἱπποκῶμα ἐγὼ δὲ εὐρέθην νὰ εἶμαι ἂν ἔγινε ἐπιτελείωτος, τὸνλάχιστον εὐτυχέστερος αὐτῶν. Καὶ ὅμως δὲν κινῶμαι διὰ τὰς περὶ τὴν ἱππασίαν γνώσεις μου. Ἄς ἐτοιμάσωμεν ταῦτα τὸ ἄλογον.

Ἰππῆσαν λοιπὸν οἱ ἱπποκῶμα, καὶ ἡ Ἀκακία φέρουσα ἐρίππειον καὶ γαλινῶν, ἦλθε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις, πρὶν ἀναβῆῖ αὐτὴν, τὴν ἐγείνασεν ὀλίγον, καὶ ἔβαλε τὸν ἀριστερὸν πόδα εἰς τὸν ἀναβολέα. Οἱ παρεστώτες ἔτρεψον.

Ἀφοῦ ἐνάβησεν εἰς τὸ ἐπίππειον, ἡ Ἀκακία ἐκινῆσε τὸ ὅποιον ἐκινῆσεν ὡς προῖκτον ἀπυθείας. Τότε διάφοροι ὑπῆρξαν ἐξερῶνον πρὸς τὴν ἀριστερὰν καὶ τὴν δεξιὰν τοῦ αὐτοκράτορος διὰ νὰ προλάβωσι τὴν πτώσιν αὐτοῦ, καὶ νὰ καταστειλωσὶ τὰς ὀρμὰς τοῦ ἵππου. Ἄλλ' ἡ Ἀκακία, πρὸνέεισα ὑπήκουεν εἰς τὸν ἀναβῆσθαι της, δεικνύουσα σπῆκιν εὐπειθειαν. Ἐβάβητε καὶ ἐκάλυψε τακτικώτατα χωρὶς διαύλου νὰ παρεκτραπῆ.

Ὅλοι ἠτόνισον ἐκστατικῶς τὸν ἵππον· ὅτε δὲ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπλησίασε τὸν Κ. Κωλιγκούρ ἱππεύοντα καὶ αὐτὸν,

— Δὲν εἶχα, εἶπε, δικαίον νὰ ἐπιθυμῶ τὸ ἄλογον τοῦτο; φερεται ὡς νὰ εἶμεθα ἀφγμιότατοι φίλοι· ναι, κύριε ἱπποκῶμα καὶ ἱππιατρῶ!

Καὶ μετὰ ταῦτα στραφεὶς πρὸς ὑπῆρξεν,

— Πῶς ἀνομάζεται, ἠρώτησε, τὸ ἄλογον;

— Βασιλεῦ, Ἀκακία.

— Ἀκακία! ἀλλόκοτον ὄνομα· ἀλλ' ἔστω θά

τὴν φέρω εἰς τὸν πόλεμον, θὰ τὴν συνειθίσω εἰς τὸν κρότον τῶν πυροβόλων, καὶ θὰ ἀναλάβω νὰ τελειοποιήσω τὴν στρατιωτικὴν της ἀνατροφὴν.

Ἡ ὀλίς ἐτελείωσε, καὶ ἀξιώματικός τις ἑλλῶν ἀνέφερε πρὸς τὸν Κ. Κωλιγκούρ ὅτι ἡ συνουσία τῶν ἐρίππων τοὺς ὅποιους εἶχε ζητήτει, ἐφθασεν. Ὁ Κ. Κωλιγκούρ εἰδοποίησε τὸν αὐτοκράτορα, ὅστις ἐχαίρετισε τοὺς περιστάτας καὶ ἀνεχώρησε.

Καὶ ἀμέσως ἐπανεφέρθησαν οἱ λοιποὶ ἱπποὶ εἰς τὰ ἱπποστάσια, οἱ δὲ ὑπάλληλοι συνδιελέγοντο περὶ τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐπιτελείας· εἰς μόνος εἰσώπα.

— Τί συλλογιζέσαι, Κύριε, εἶπε ὁ Γενεθῶ. Ὁ μολόγησε ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι πιστὸς εἰς τὸ σύστημά του· ὅλας τὰς δυσκολίας τὰς νικᾷ.

Ὁ ἱππιατρὸς, πρὸς τὰ ταῦτα ἐλέγθησαν, ἀνυψώσας τὴν κεφαλὴν,

— Ἦν ἐπιμονή, εἶπε, τοῦ αὐτοκράτορος, ἐνδέχεται νὰ τὸν βλάψῃ· ἐπειδὴ γνωρίζω τὰ ἄλογα, καὶ ἤξευρα τὰς φαντασίας των.

— Ἐχεις δίκαιον· ἤξευρες ὅμως ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλογα τῶν ὁποίων ἡ ἐμφυτος ὀρμὴ ἰσθδυναμεὶ μὲ κρίσιν διανοητικὴν πιθύνει λοιπὸν καὶ ἡ Ἀκακία νὰ ἐνύθησεν ὅτι ὁ νέος ἀναβάτης της δὲν ἦτον ἀπὸ τοὺς συνήθεις, ἀλλὰ αὐτοκράτωρ.

— Ἦλθε, κύριε! ἄλλ' ἂν ἡ Ἀκακία τὸ λησμονήσῃ,

— Ἦ! δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃ.

Ὁ ἱππιατρὸς ἀνυψώσας καὶ δευτέρον τὴν κεφαλὴν, καὶ διὰ μειδιάματος εἰρωνικοῦ ἀπέδειξε τὴν ἀπιστίαν του.

Γ'

Ἐν τούτῳ ὁ αὐτοκράτωρ, ἐναντίον τῶν ἀπασιῶν προαισθημάτων τοῦ ἱππιατροῦ, διευθύνθη πρὸς τὸ πρόστασιον τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, μετὰ τῶν ἐπευφημιῶν τῶν ἐργατῶν οἵτινες τὸν προσηγύρευον διαβαίνοντα. Ἦν δὲ Ἀκακία, ἣτις ἦτο φυσικὸν νὰ τραπέζῃ ἀπὸ τὸν ἀσυνείθιστον αὐτὸν θόρυβον δὲν ἐταράχθη διόλου· διέβησεν ἀπαθῆ· καὶ ὑπερήφανος μετὰ τῶν ἐπευφημιούτων, ὡς ἂν ἦτο ἐξοικειωμένη πρὸ πολλοῦ μὲ αὐτούς.

Ὁ δὲ Ναπολέων ἐχαίρειν ἰδιαζόντως διὰ τὴν νίκην τὴν ὅποιαν ἐκέρδησε κατὰ τὸν πρόληψιν τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἱπποστασίων του.

— Ἰδῶ, ἔλεγε πρὸς τὸν ἱπποστασιάρχην του, πῶς περιπατεῖ ὥραϊα τὸ ἄλογόν μου, χωρὶς νὰ ἔχη ἀνάγκην καμμιάς ἐπιπλήξεως. Ἦ Ἀκακία εἶναι λαμπρότατον ἄλογον, ἀπὸ τὰ καλῆτερα τὰ ὅποια ἐδοκίμασα.

Ἄλλ' ὁ Κ. Κωλιγκούρ, εἰ καὶ συμφωνῶν μὲ τὸν αὐτοκράτορα, δὲν ἦτο πάντῃ ἡσυχῶς παρατήρει μὲ προσοχὴν τὰ βήματα τῆς Ἀκακίας, καὶ δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα, διὰ νὰ προβῆθῃ νὰ προλάβῃ ἐνδεχομένην ὀτακτὸν κίνησιν της, καὶ ἦν οἱ ἀναβολεῖς θὰ διέφευγον τοὺς πόδας του. Ἄλλ' ἀνοφελεῖς ἦσαν αἱ προφυλάξεις αὐταί· διότι ἔαν ὁ Κ. Κωλιγκούρ ἐξετέλει οὕτω πῶς τὸ χρεῖς του, ἐξετέλει καὶ ἡ Ἀκακία τὸ ἐδιδόν της γινόμενη εὐπειθεστάτη καὶ πειθίμως.

Ἦγον ἤδη διαβῆ τὴν κατὰ τὸν Θρόνον εἰσοδὸν, καὶ τότε ἐπλησίαζον αἱ δυσκολότεραι δοκιμασίαι διὰ τὴν Ἀκακίαν· διότι μετ' ὀλίγον θὰ εὐρίσκετο εἰς τόπον ὅπου ἡ ἀταραξία καὶ ἡ πραότης ἦσαν ἀναγκαϊότητα. Ὀλίγον μετὰ τὴν εἰσοδὸν ἐπεκράτει παραγῆ τις προσερχομένη ἀπὸ εὐσπῆρουσιν τῶν ἐργατῶν ἀδόντων ἄσματα ἐνικά. Εἰς τὰς φωνὰς δὲ ταύτας πρόσθεε τὸν θόρυβον στρατοπέδου, τὴν λάμψιν τῶν ἀκτινοβολούτων σιφῶν τῶν ὅπλων, τὸν ἦχον τῶν τυμπάνων καὶ τῶν σαλπείγων, καὶ παρεκεῖ τὸν κρότον τῶν κανονίων, καὶ θὰ ἐνόησῃ εἰς ταῦτα στάδιον θὰ εὐρίσκετο ἡ Ἀκακία.

Καθῶσον δὲ ἐπροχώρου, κατὰ τοιοῦτον ἠύξανε καὶ ὁ θόρυβος· ὅθεν ἡ Ἀκακία ἤρχισε νὰ κινῆ τὰ ὀστά της μὲ παράδοξον ταχύτητα, ἀναγγέλλουσα οὕτω τὰς ὅποιας ἠσθάνετο ἐντυπώσεις, ἐντυπώσεις μῆλλον ἐστάσεως ἢ τρώμου. Καὶ ὅμως οὕτε ἐστάθη, οὕτε ἐπρόσκαψεν. Ὁ δὲ Ναπολέων, πλήρη ἔχων πεποίθῃσιν εἰς τὸν ἵππον του, ἐνεπιστάσθη εἰς αὐτὸν, λησμονήσας ὅτι πρῶτον τότε ἀνέβησεν αὐτόν. Ἦνιστε δὲ ἀκινήτων ἀνταπέδῃε τὰς προσηγυρέσεις, ἢ ἐλάμβανε τὰς ἀναφορὰς τῶν πολιτῶν τὰς ὅποιαις ἐνεγχερίζετο πρὸς τὸν Κ. Κωλιγκούρ.

Ἦν τούτῳ ὁ αὐτὸς ἡ δέκα τυμπανα ἐκρούσθησαν διὰ μίαν, ἐνθ' ἕνθα τῆς ἐπισφαιλικῆς παρουσίας ὅπλα ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ἐπευφημῆσεν αὐτόν, συνευφημιούτων καὶ πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων ἐργατῶν εὐρισκόμενων ἐκεῖ. Ὁ Ναπολέων εἶχε φθάσει εἰς μέρος ὅπου ἐγίνοντο ἀνυψομαχίαι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν πολλῶν ἀξιοματικῶν τοῦ μαγαντινοῦ.

Ἦ Ἀκακία διέβη ἀταράχως κλητίον αὐτῶν· καὶ ὡς ἵππος γηράσκων ἐν μέτρῳ ποδῶν μάχης, δοκιμάσας τὸ πῶρ καὶ τὸν κρότον, καὶ τοὺς ἀλλάγματις ἐπροχώρησεν, ἐνθ' ὁ τοῦ ἱπποστασιάρχου ἀπενοήθησεν, ἐπῆδησε καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἐκκυλίσῃ τὸν ἀναβάτην καὶ πολλοὶ δὲ ἄλλοι ἵπποι ἐκ τῶν τῆς συνοδείας ἐπαθύν τὰ αὐτά.

Ἄλλ' ἡ Ἀκακία ἐπαλλε νὰ δώσῃ καὶ ἄλλαν ἀπίδειξιν τῆς ἀρετῆς της, καὶ νὰ δικαιώσῃ διὰ νέας πράξεως· ἠρώτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ αὐτοκράτορος.

Ὁ Ναπολέων, προσηρῆσας ἐκείθεν τῆς γραμμῆς τῶν ἐργασιῶν, ἐφῆθη ἐμπροσθέν τινος ἐπιποδίου, ἐμπροσθεν σιφῶν ξύλων καὶ στυλῶν ὀγκωδῶν καὶ γόματος. Ἦταμῆζετο δὲ νὰ τραπῆ πρὸ αὐτῆν, ὅτε ἡ Ἀκακία ἀνυψωθείσα ἐπῆδησε τὸν λοφίσκον ἐκεῖνον, καὶ μετέφερον εἰς τὸ ἄλλο μέρος τὸν αὐτοκράτορα, θαυμάζοντα μὲν διὰ τὴν τόλμην καὶ ἐλαφρότητα, ἀλλὰ καὶ κινδυνεύοντα νὰ πέσῃ διὰ τὸ ἀπροσδόκητον.

Ὁ ἱπποστασιάρχης καὶ ἡ λοιπὴ συνουσία θέλουσι νὰ ὑπάγωσι πρὸς τὸν αὐτοκράτορα διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἀλλ' οἱ ἵπποι των διατάσσονται, ἀπισθόδοξοι, περαιοῦσιν καὶ τὰς προτοπὰς, καὶ τὰ κεντρίματα τῶν ἱππέων, οἵτινες, τραπέυτες δι' ἄλλης, ἐφθασαν τὸν Ναπολέοντα. Οὗτος δὲ γελῶν εἶπε πρὸς τὸν Κ. Κωλιγκούρ·

— Ἄ! ἦλτες, Κ. δούξ!

— Μεγαλειότατε, δότε με τὴν ἄδειαν νὰ σῶς συγγαρῶν.

— Και, τὸ πᾶν ἦτον ἐπικίνδυνον· ἀλλ' ὅλη ἡ τιμὴ ἀνήκει εἰς τὸ ἀλογόν μου· πρέπει νὰ εἶμεθα δίκαιοι.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐνηκολούθησε τὴν ἐπίσκεψίν σου, ἐκφράζων παντοῦ ὄθεν διέ' αἰνε τὴν εὐχαριστήριον σου διὰ τὴν θυμωσάν σου ἐπὶ τὸν πλῆθος, καὶ διὰ τὴν δραστηριότητά. Ὁ στρατηγὸς Ἄξο, ὡς εἶς διέ' ἔβουε τὰ ἔργα, ἔλθων πρὸς αὐτὸν, ἤκουσεν ἐπαίνους, οἷτινες τὴν μᾶλλον διέδωκαν τὴν φιλικότητα του ὅσα ἐγνώριζεν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο φειδωλὸς περὶ αὐτούς.

Ἐν ποσοῦτῳ ἤλθεν ἡ ὕρα νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Κεραμεικὸν· διέβησαν δι' ἄλλης ὁδοῦ, ἤκουσαν καὶ νέας ἐκπευφημίας, καὶ πρὶν ἐμβῶσιν εἰς τὴν πόλιν, ἐστάθησαν ὀλίγον εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Cligny. Παρετήρησεν ὁ αὐτοκράτωρ μὲ προσοχὴν τὸ κέντρον ἐκείνου τῆς τελευταίας μάχης τοῦ 1814, ὅπου ὀλίγοι ἐθνοφυλάκες κατεργάσαντο τὰ ἐγθρικά πυροβόλα, καὶ διαμαρτυρήσαντο ἡρωϊκώτατα κατὰ ἀτίμου συνθηκολογίας.

Ὁ αὐτοκράτωρ διέβη ἐπὶ τέλος καὶ ταύτην τὴν εἰσοδὸν, καὶ κατέβαινε καλῶζων, ὅτε ἡ Ἀκακία ἐχρημάτισεν αἰφνης, ἀνέστειλε τὸ βῆμα αὐτῆς, καὶ ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς ἀριστεράν· μετ' ὀλίγον δὲ ἐστάθη. Ἀνθρώπος τις φέρων ἔνδυμα ὑπερέτου ἰκποστασίον σταθείς πλησίον τοῦ ἵππου, ἔειπε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὴν γαδέυῃ.

— Τί θέλεις, ἠρώτησεν ὁ αὐτοκράτωρ, ἰδὼν τὴν κίνημα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, καὶ τὴν διακοπὴν τοῦ δρόμου τοῦ ἵππου του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐταράχθη, ἀλλ' ἀτενίσας τὸν Ναπολέοντα,

— Συμπάλεον, εἶπε, αὐτοκράτωρ, ἡ Ἀκακία ἐστάθη μόνη της, ὡς τὸ βεβαίον· καὶ τότε μὲ τὴν πίστιν μου ἠέλησα νὰ τὴν ἀποχαριστήσω.

— Καὶ πὲ γνωρίζεις λοιπὸν;

— Ἄν μὲ γνωρίζῃ! ἐγὼ δὲν τὴν ἔφερα ἐδῶ; τὴν ἀνέβρεψα, εἶνε καὶ ἐμὸν.

Ὁ αὐτοκράτωρ καγγιάσας εἶπε·

— Λοιπὸν, σ' εὐχαριστῶ, ἐπειδὴ εἶμαι πολλὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν Ἀκακίαν.

— Ἄ! τὸ ἤθερα ὅτι θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ, καὶ ὅτι θὰ προσδεύσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου· δὲν εἶναι ἀληθινόν, αὐτοκράτωρ, ὅτι ὁ ἱππικτὸς εἶναι ἀνέητος;

Ὁ ἰκποστασίον ἐπληθίσασε πρὸς τὸν αὐτοκράτωρα· οὗτος δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν Κ. Κωλιγκούρ,

— Σὲ συνιστῶ, εἶπε, τὸν καλὸν τοῦτον νέον ἐπιθυμῶ νὰ τὴν δώσῃς μίαν ὕβριν, καὶ ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὴν Ἀκακίαν, οἱ δύο φίλοι ὡς μὴ χωρισθῶν.

Στραφεὶς δὲ καὶ πρὸς τὸν Νορμανδόν,

— Θέλεις, τὴν ἠρώτησε, νὰ μὲ ὑπηρετήσῃ;

— Εὐχαριστῶς, αὐτοκράτωρ.

— Λοιπὸν, ἐπίστρεψε εἰς τὸ καλῶτον Elbeuf, καὶ θὰ φροντίσω διὰ σέ.

— Εὐχαριστῶ, αὐτοκράτωρ· ἐγὼ δὲ θὰ φροντίσω καὶ τὴν Ἀκακίαν.

— Ἐννοεῖται.

Καὶ ὁ μὲν αὐτοκράτωρ ἐπαγγέθησεν ἀρετὴς τὸν

Νορμανδὸν ἐκστατικόν, καὶ ἀγαλλόμενον συγκροπεθὲν διὰ τὴν συνάντησιν καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν του· οἷτις δὲ σπεύσας μετέβη εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἰκποστάσιον, ὅπου ἐφύλασε μίαν ὥραν πρὸ τῆς Ἀκακίας. Ἡ ἐπιστροφή του ἐξέπληξεν ὅλους· ἀλλ' ὅτε διηγήθη τὰ διατρέξοντα ὅλοι τὸν ἐταγγέθησαν, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἱππικτὸς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν κατακρίῃ ἢ δεῖσι εἶμην εἰς ἱστορίαις ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Νορμανδίαν ὑπερβῆναι νὰ γράψῃ πρὸς τὸν κύριόν του διὰ νὰ τὴ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ ἱπποκόμος του ἔμειναν ὑπερετὸν παρὰ τῆ αὐτοκράτορι.

Τὴν ἐπιστάσαν ὁ Πέτρος Κολλὴ διορίσθη ἐπίσημος ὑπερετὸς ἰκποστασίας, μὲ μισθὸν χιλίων φράγκων κατ' ἔτος, καὶ ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τῆς Ἀκακίας.

(Ἔπειτα συνέχισαι).

ΛΕΥΚΟΜΥΡΜΗΚΩΝ ΠΟΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ.

Δὲν εἶχον τί περιεργότερον νὰ γράψωμαι, ἢ ἐρωτήσῃ ὁ ἀναγνώστης, ἀπὸ τῶν μυρμηκῶν τὰ ἔλα; Ἡμεῖς δὲ ὑπερέτουμε ἀποκριθῆναι καὶ σχεδὸν δὲ εἰχόμεν. Ὁ ὑπερέτουμε ἀνθρώπος φροντὶ εἶσι τὰ ἔργα του εἶσι τὰ μίνα ἄξια σπουδῆς καὶ παραμερίας, καὶ ὅμοις πάντων τὰ ἐλαγίστα ἔργα τοῦ ἐσθῶ ἐλάγιστοι τὰ ἐδικὰ του μυρμηκῶν! Ἀπὸ τῶν παραμερησάντων μυρμηκῶν τὰ ἔλα καὶ ἔθιμα εἶσι πολλὰ μὲν ἄμα καὶ ἄνευται νὰ δώσωσιν εἰς καλλιὰς καὶ σαφῆς, ἢ εἰς σιτηρολογίῃς ὡς εἰς κατωτέρῃς ἢ ἀναμνησθῆναι τὰ ἔθιμα.

Οἱ λευκομυρμηκῶν εἶσι εἰδὸς τῶν τριήλων μυρμηκῶν, ἰδίως κατακτῶν τὸ ἔδαφος ὑπερετῶν καὶ τὴν ἀντικτὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικής. Ἐν δὲ τῶν παραδοξοτέρων καὶ ἐξαιρετικῶν προσηγοριῶν αὐτῶν, εἶναι ἡ ἐξοχὴ αὐτῶν ἀρχιτεκτονικὴ ἐπιδεξιότης. Ὁ τὴν Σενεγάλην περιεπεριεργάζοντες, ἐπιπλήττειται ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πεδίοις παραδοξοτέρων οὗτων ἰσχυρῶν, ἢ κατὰ πρῶτον ἑλαμύθου ὡς καλλιὰς τῶν αἰθῶπων, ἢ ὡς ἀξιοβόλον καὶ μεγάλα γαζόν, ποικιλίαν ὅμοις, ἀναγνωρίζει ὅτι εἶσι ἀπὸ τῶν κατωτέρων ἐντόμων, καὶ ὑπερετῶν τῶν λευκομυρμηκῶν. Εἶσι δὲ καὶ ἄλλα ἔχοντες ὅμοια, ὅμοια, εἶναι μὲν δὲ κατωτέρων καὶ εἶσι ποδῶν ἕξις, καὶ ἔσταν τῆς βύσσος τῆς διαμέτρων, ἐπιπλήττειται δὲ λίαν, ἐν λεπτῶν, πυκνῶ καὶ σκληροτάτων ἀργίλλου. Λακωνίζουσι καὶ εἶσι ποδῶν ὕψος δὲν εἶναι βελτίως ὑπερετῶν ἔσταν ἀναλογισθῆναι τὸ τοῦ Νορμανδίας καὶ τῶν Νορμανδίων. Ἀλλ' ἡ τακτικὴ κρίσις εἶναι μισομυρμηκῶν καὶ ἀδίκων. Ὁ συνήθης λευκομυρμηκῶν, ἔχει δύο γραμμῶν καὶ ἡμισίας μῆκος, ἀλλὰ πρὸς ἀποβολὴν τῶν κλα-

σμάτων ὡς ἐκλάθωμεν τρεῖς γραμμῶν, αἷτινες εἶσι τὸ ἔν τέταρτον τοῦ δακτύλου ἢ τὸ τεσσαρακοστὸν ὄγκον τοῦ ποδός. Ἄν ἐκληφθῇ δὲ τὸ ὕψος τοῦ ἀνθρώπου εἰς ὁ πόδας, ὁ μύρμηξ εἶναι 288άκις μικρότερος τοῦ ἀνθρώπου. Ἄρα, ἔργον μυρμηκῶν ἔχον ὕψος 10 ποδῶν, ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἔργον ἀνθρώπινον ἔχον 2880 ποδῶν ὕψος, ἢ τοῖς ὑπερπενταπλασίον τῆς μεγίστης τῶν πυραμίδων, καὶ σχεδὸν ἴσως πρὸς τὸ ὕψος τοῦ Ἰμηττοῦ, καὶ ὄγκον ἔχον ἐπίσης πεντάκις μείζονα τῶν τῆς πυραμίδος. Πρὸς τοιαῦτα μεγαλυρμήματα ὅποια μυρμηκωφωλεαὶ, ὅποια ἀπὸ νείας ἀποκυήματα, πομπικῶς θαυμαζόμενα ὑπὸ τῆς ματαιοφροσύνης, ὅλα τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀνάκτορα, καὶ οἱ ναοὶ καὶ οἱ κίονες!

Ἄμα οἱ λευκομυρμηκῶν ἐκλέξωσι τὴν ὕβριν τῆς πόλεως τῶν ἀρχόντων ἐγείροντες ἕνα ἢ δύο κινουμένους πυργίσκους μέχρις ἐνδὸς ποδός ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Μετ' ὀλίγον δὲ, ἐν ᾧ ἐξακολουθοῦσιν ἀξάνοντες εἰς ὕψος καὶ πάχος τοὺς δύο πρώτους, προσθέτουσι καὶ ἄλλους, εἰς τινα ἀπ' ἐκείνων ἀποστάσι, καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἀξάνοντες τὸν ἀριθμὸν καὶ εὐρύνοντες τὴν βᾶσιν αὐτῶν, μέχρις οὗ κατακαλύψωσι δι' αὐτῶν πᾶσας τὰς προηγουμένους αὐτῶν ὑπογεῖους ἐργασίας. Κατασκευάζοντες δὲ ὑψηλοτέρους καὶ ἰσχυροτέρους τῶν λοιπῶν τοὺς μέσους, πληροῦσι μετὰ ταῦτα ἀργίλλου τὰ μεταξὺ τῶν κῶνων διαστήματα, καὶ οὕτω τοὺς συνδέουσιν ὅλους εἰς ἕνα μόνον ὅλον. Περὶ ἰσότητος καὶ εὐρυθμίας τῶν κῶνων τούτων ἀδιαφοροῦσι παντάπασι, τῶς θέλουσι μόνον στερεοῦς, καὶ ἀφοῦ διὰ τῆς συνδέσεως αὐτῶν ἀποτελέσωσι τὸν ὅλον, ἀφαιροῦσιν ἔπειτα τὸ κατώτερον μέρος τῶν μέσων πυργίσκων, καὶ ἀφίνοσι μόνον τὸ ἀνώτερον, ἔκρη, στηριζόμενον ἐπὶ τῶν πλαγίων κῶνων, ἀποτελεῖ ἀψίδα. Τὸν δὲ οὕτως ἐξαιρεθέντα καὶ περιττὸν ἀργίλλον μεταχειρίζονται εἰς διακόσμωσιν ἐσωτερικὴν τῶν βασιλείων τῶν, καὶ εἰς προσθήκην νέας σειρᾶς κῶνων ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν, πρὸς οἰκοδομὴν ἄλλου ὅλου· ὥστε ὁ ἀργίλλος οὗτος τοῖς χρησιμεῖει ὡς τοῖς οἰκοδομικῶν αἰ σάνιδες ἐφ' ᾧ στηρίζουσι προσωρινῶς τὰς καμάρας, καὶ μετὰ ταῦτα, ἀφαιροῦντες αὐτάς, τὰς μεταχειρίζονται εἰς ἄλλην πάλιν καμαρῶν κάμψιν. Πολλάκις ὅταν οἱ ὅλοι αὗτοι μόλις ἐφθασαν εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ ὕψους αὐτῶν, οἱ ἀγριοὶ ταῦροι καὶ βόνασσοι τῶν περὶ πεδιάδων καταβαίνουσιν εἰς αὐτούς καὶ ἴστανται φρουροῦντες, ἐν ᾧ ἡ καιτὴ ἀγέλη βῶκε εἰς τὰ περιγύρα, ὁ δὲ ὅλος ἀντέχει ἐντελῶς εἰς τὸ βῆρος τῶν.

Καὶ οὐ μόνον χρησιμεῖει ἡ ἀψὶς ὡς κλεῖς τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος, καὶ εἰς στέγασμα τοῦ ἐμβύδου, καὶ ὑπερετῶν αὐτοῦ κατὰ τῶν μακρῶν βροχῶν καὶ τῶν βιαιῶν καταγείδων, ἀλλὰ καὶ πρὸς διατήρησιν ἐντὸς αὐτοῦ τῆς εἰς τὸ μυρμηκῶν κράτος εὐαρέστου καὶ ἀναγκαίας θερμοκρασίας. Τόσον δὲ στερεῶς καὶ τόσον πάγιος πλάττεται ὁ ἀργίλλος ἐξ οὗ ὁ ὅλος κατασκευάζεται, ὥστε δυσκόλως καὶ αὐτὰ τὰ σιδηρᾶ ἔργα εἶναι νὰ ἐνδύκωσι.

Ἐκ τούτων βλέπει ἕκαστος ὅτι οὐ μόνον κατὰ

τὴν μεγαλυρμίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν στερεότητα τὰ ἔργα αὐτῶν, πρὸς οὐδὲν συγκρίνοντα τῶν ἀνθρωπίνων οἰκοδομημάτων, καὶ οὔτε, ὡς τισὶ τῶν ἀρχιτεκτονηθέντων συμβαίνει, ἀφ' ἑαυτῶν καταφθέουσι, οὔτε τὴν ἐπήρειαν τοῦ χρόνου, οὔτε τὰς ἐξωτερικὰς προσβολὰς φοβούνται.

Ἄλλ' ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἐπιδεξιότης δὲν εἶναι τὸ μόνον τοῦ λαοῦ τούτου προτέρημα· ἐξ ἐναντίας ἔχει ἄλλα πολλὰ, τάξεως πολὺ ἀνιστέρως, οἷον τὴν κυβερνητικὸν νοῦν, ὅστις παρὰ πολλοῖς τῶν λογισμένων σαφῶν καὶ ἐξηγησιασμένων ἔθνεσιν δὲν ἐξισπύται, ὡς θέλουσι ἰδῆ, πρὸς τὸν ἐδικόν του. Πρώτη δὲ τούτου ἀποδείξις εἶναι τὸ μέγα σέβας αὐτῶν πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὸ πολίτευμα, ὃ τηροῦσιν ἀπαραιτίωτον καὶ ἀπαραβίαστον δι' αἰῶνα. Ἡ δὲ πολίτευμα αὐτῶν εἶναι βασιλικὸν κεντραμένον στρατιωτικῆ ἀριστοκρατία, ἐν ᾧ ὁ μὲν βασιλεὺς, ἢ μάλλον ἢ βασιλεὺς βασιλεύει ἀλλὰ δὲν κυβερνεῖ, εἰ δὲ ὑπλῖται καὶ ὁ λαὸς καθὼ φέρουσι σέβας, καὶ ἀλλονητον τρέφουσι πίστιν πρὸς τὴν βασιλικὴν ἀρχὴν· διὰ τοῦτο τὰ ἀνάκτορα οἰκοδομεῖ σὺχί ἢ βασιλεὺς ἐξ ἰδίων ἢ ἐκ τῆς βασιλικῆς ἐπιχορηγήσεως, ἀλλ' ὁ λαὸς, ἢ μὲν δὲ ὅλης τῆς πόλεως, πραγματικῶς καὶ κυριολεκτικῶς, διὰ τοῦ ἰδρωτός του, ἢ τοῖς ἀπὸ τῶν σωματῶν αὐτῶν ἐκπεύσῃς ὕλης, δι' ἧς συμπληγνύει τὸν ἀργίλλον. Τὸ ἀνάκτορον οἰκοδομεῖται ἔσταν ἐνεσσι κατὰ τὸ κέντρον τῆς πόλεως, καὶ προσγειῶς, ἢ ἰσοπέδως πρὸς τὴν τῆς γῆς ἐπιφάνειαν. Ἐκεῖ δὲ σχῆμα ἡμισείας ὡσὺ, κατὰ τὸν μείζονα αὐτοῦ ἄξονα τετραμμένον, ἢ μάλλον ἐπιμήκους κλιθῶσιν. Ἡ ἔδαφος τῆς αἰθούσης ταύτης εἶναι ἐντελῶς ἐρεξόντιον, ἢ δὲ ὀρθῆ, ὅλος στερεῶς καὶ κανονικῶς. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ μῆκος αὐτοῦ εἶναι ἐνδὸς περιπου δακτύλου. Ἀλλὰ κατ' ὅσον ἀξάνει τῆς βασιλείας ἢ ἡλικία, ἢ ἀπογοῆν καὶ ἡ περιωπῆ, καὶ μετ' αὐτῆς ἐπέργεται ἡ ἀνάγκη θερμοκρασίας πολυπληθεστέρας, κατὰ ποσοῦτον ὁ πιστὸς καὶ πρόθυμος λαὸς μεγαλύνει καὶ τὸ ἀνάκτορον καὶ δίδει αὐτῷ ἐξ, καὶ ὅστω δακτύλων μῆκος.

Περὶ δὲ τῆς βασιλικῆς αἰθούσης, ὑπερέτουμε παρὰ τὸ ἔδαφος εἰς ἴσας ἀποστάσεις μικραὶ ὅσαι καὶ ὄρθαι, δι' ᾧ ἐνεργεῖται ἡ ὑπηρεσία τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, καὶ ἡ πρὸς τὴν αἰθούσαν πρόσδος τοῦ λαοῦ· οὐδεμίαν δὲ τῶν θυρῶν τούτων ἔχει τοιαύτας τὰς διαστάσεις, ὡς εἰς αὐτῆς νὰ διέρχεται ἡ βασιλεὺς, διότι κατὰ τὴ ἐπιγίμωσιν σύνταγμα ἢ βασιλικῆς οὐδέποτε ἀποδέρμει, ἀλλὰ μόνον αἰωνίως κατάκλειστος ἐντὸς τῶν ἀμικτόρων, ἀκίνητος, σχεδὸν ἀπρόσιτος καὶ ἀόρατος, κατ' ἔθος τῶν Ἀσιατῶν ἡγεμόνων, ὧν ἔχει καὶ τὰς ὑπερετῶν τιμὰς καὶ τὴν ἀπόλυτον δύναμιν.

Περιετοιγῶσιν δὲ τὴν βασιλικὴν αἰθούσαν πανταῖοι προβάλαμοι. Οἱ δ' αὐτῶν πλησιέτατοι εἶσι τὸ παιδοκρημνί, ἔχοντα πάντα ἄλλοιαν τὴν οἰκοδομὴν· διότι ταῦτα εἶσι ξυλόδημα, ὡκοδομημένα ὑπὸ τριμυκίων ξύλων, συγκεκολλημένων διὰ τινος κομμωδῶν ὅπου, διηρημένα δὲ εἰς πολλοὺς, ἀκανόνιστον ἔχοντας τὸ

σχήμα κοιτώντας, ήμιδακτυλίου μήλις τὸ μήκος, οὗτοι εἰναι ἐξωθεν κεγρισμένοι διὰ σκληροτάτου ἀργίλλου, ἐντελὸς ἀνεκρεάστου ὑπὸ τῶν ἐξωτερικῶν ἀτμοσφαιρικῶν περιπετειῶν. Ἐντὸς δ' αὐτῶν ἐναποκρίνεται τὰ ὕδα, ὡς καὶ τὰ βρέφη, ἔχοντα μικρὸν συνήθους μύρμηκος σχῆμα, ὅντα δὲ τῆς γίνους λευκότερα, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα τοῦ λευκομυρμηκου εἰς τὸ εἶδος τοῦτο. Ὅταν δὲ μεγαλύνεται ἡ βασιλικὴ αἰλουσι, ὡς καὶ οἱ τῶν λευκόντων προβάλαται, τότε καταδριζόμενα τὰ παιδοκομεία ἀποκομίζονται καὶ ἀνοικοδομοῦνται εἰς μέρος ἀπώτερον, κατὰ μείζονος διαστάσεως, ὥστε μέχρι τέλους, ὅτε δηλαδὴ

χιστον μέρος ἔχοντα ἐγκεφάλου, ἔχουσιν ἡμῶς μετὰ τὸν ἀνθρώπον τὴν πλείστην ἀγγίοναι. Πλησίον δὲ τῶν παιδοκομείων καὶ τῶν προβάλαται μιν τῆς θεραπείας, οἰκοδομοῦνται διὰ συρίγγων ἀπ' αὐτῶν διαιρούμενα τὰ ταμεῖα, αἱ ἀποφῆλαι, καὶ ἄλλα εἰς τὴν δημοσίον ὑπηρεσίαν ἀφαιρούμενα δωμάτια. Εἰσὶ δὲ τὰ ταμεῖα ἐξ ἀργίλλου ὠκοδομημένα, καὶ πάντοτε πλήρη ζωοτροφῶν, αἵτινες εἰσὶ πεπηγμένοι δένδρων ὅποι, σχῆμα λαμβάνοντες ὀμοιωμένον ξύλου, κόλλαι κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἦτον λεπταί, αἱ μὲν τὰ ἐκ τῶν δένδρων ἀποστειλλόμενα δάκρυα, αἱ δὲ σταγόναι μέλιτος ἠμιοῦζονται, ἄλλαι διαφανῆ,

Φωλιὰ Λευκομυρμηκου.

ἡ ὅλη πόλις λάβῃ πᾶν αὐτῆς τὸ ἀνώτατον μέγεθος, ὅπερ μετὰ δύο ἢ τρία ἔτη συνήθως συμβαίνει, τότε τὰ μέγεθος των, κατ' ἀρχὰς μόλις πρὸς κάρσιον ἐξισούμενον, μέχρι τέλους ἐξοχουῦται ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν παιδίου. Οὕτως ἀγαλλεῖται ἀδικήτως ὁ φιλεργὸς οὗτος λαός, εὐρύτων τὰς κατασκευὰς καταδριζῶν, καὶ ἀνεργῶν νέας κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπικρατείας, μετ' εὐρυθμίας, προνοίας καὶ κρισεως ἥτις παρ' οὐδενὶ ἀπαντάται ἑτέρω ἐντόμῳ, ἢ τοῦ ἐτέρου ζώου, διότι, ὅτε δὴποτε καὶ ἂν προσβέβηται οἱ φρενολόγοι, τὰ ζωῶντα ταῦτα, τὰ οἰδ' ἔλα-

ἄλλαι ἠλεκτροφόροι, καὶ ἄλλαι, καὶ ἄλλαι καὶ ἐντελὲς στερεαί. Τὸ δ' ἐπιλοιπον τῆς μυρμηκοπόλεως σύγκαιται ἐξ ὕδατος, συρίγγων, δημοσίων πλατειῶν, γεφυρῶν καὶ οἰκημάτων εἰς ἀδιεξίτητον συγκεχυμένων λαοφρονῶν, καὶ χωρῶντων καὶ αὐτῶν, καὶ τῶν ἀποστειμένων ταμεῖων μέχρι τοῦ ἐξωτερικοῦ φλοιῦ τοῦ κεντρικοῦ μέχρι τῆς πόλιν. Ἀνέρχονται δ' ἐπιπορικῶς μέχρι τῶν δύο τρίτων ἢ τῶν τριῶν τετάρτων τοῦ ὕψους τῆς οἰκοδομῆς, καὶ ἐγκαταλείπονται ἄνωθεν, ὑπὸ τὸν ὕλον, κενὸν διάστημα, ὅμοιον

πρὸς τὸ ἐμβαδὸν ἀρχαίας θολωτῆς ἐκκλησίας. Περὶ δὲ τοῦ ναοῦ τούτου πολλάκις ὑπάρχουσι τρεῖς ἢ τεσσαρες μεγάλα γοθθικὰ ἀψίδες, ἔχουσαι ἐνίοτε δύο ἢ τριῶν ποδῶν ὕψος κατέμπροσθεν, ἀλλὰ μειούμεναι πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς στόαι ὁρῶμεναι κατὰ δίσηφιν, μέτρως οὐ συγγέονται τέλος μετὰ τῶν ἀπειραριθμίων, ὀπίσω αὐτῶν κειμένων, δωματίων καὶ παιδοκομείων. Οἱ δὲ ὄλοι οἱ πάντα ταῦτα καλύπτοντες τὰ δωμάτια καὶ τὰς πρὸς αὐτὰ ἀγούσας διόδους, αὐτοὶ στηρίζονται συναλλήλως, καὶ αἱ μὲν ἐσωτερικαὶ μεγάλα ἀψίδες τῆς ἐμποδίζουσι νὰ καταπέσωσιν εἰς τὸ κέντρον, καὶ νὰ πληρώσωσι τὸ κενὸν διάστημα. ὁ δὲ ἐξωτερικὸς φλοιὸς τοὺς στηρίζει ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους. Ὅλίγοι δὲ μόνον ὅποι ἀνοίγονται πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τὸ ὑπὸ τὸν ὄλον κενὸν διάστημα, ἀναλόγως τῶν ἀνοιγομένων εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς οἰκοδομῆς, καὶ ταῦτα φαίνονται πρὸς οὐδὲν ἕτερον ἀφορῶντα, ἢ πρὸς τὸ νὰ διαδιδῶσιν εἰς τὰ παιδοκομεία τὴν ὑπὸ τὸν ὄλον συγκεντρωμένην θερμότητα. Κατωτέρω δὲ τοῦ ὄλου, ὡς καὶ τοῦ ὑπ' αὐτῶν κενῶν διαστήματος, ἔπαντα τὰ ἐσωτερικὰ οἰκοδομήματα περιλαμβάνονται ὑπὸ κοινὴν ὀροφὴν ἐπίπεδον, μὴ διατετρομένην δι' οὐδεμίαν ὀπῆς ὥστε τὰ τοῦ προσγεῖου δόμου δωμάτια εἰσὶν ἀσφαλῆ κατὰ πάσης ὑγρασίας, καὶ ἂν εἰς τὸν ὄλον ἐγίνετο τις βλάβη, καὶ διήρθει τὸ ὄμοιον ὕδωρ. Εἶναι δὲ ἐπίπεδος ἡ ἀνωτέρω τῆς ὀροφῆς ταύτης ἐπιφάνεια, ὑπερκειμένη τῆς βασιλικῆς αἰθούσης, ἀλλὰ πολλάκις πολὺ αὐτῆς ὑπερέχουσα, διότι παρεγγεινται πολλὰ ταμεῖα καὶ παιδοκομεία. Εἶναι δὲ καὶ τὸ ἔδαφος τοῦτο ἀδιάβροχον, καὶ προσέτι οὕτω κατασκευασμένον, ὥστε τὸ ὕδωρ ἂν ποτὲ εἰσπεράσει ἐνταῦθα, νὰ διαβρῆ εἰς μεγάλας ὑπογείους ὑπόνομους χωροῦσι δὲ αἱ ὑπόνομοι αὐταὶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ὑπὸ τὰ δωμάτια καὶ ὑπὸ ὄλον τὸ οἰκοδόμημα, ἔχουσαι πολλάκις διάμετρον μείζονα τῆς τῶν σφαιρῶν τῶν μεγάλων πυροβόλων ἀνέρχονται δὲ καὶ εἰς τὸν ἐξωτερικὸν φλοιὸν τῆς οἰκοδομῆς, καὶ ἐλικσιδῶς χωροῦσι περὶ τοῦ ὄλου οἰκοδομηματος μέχρι τῆς ὀροφῆς αὐτοῦ, πολλάκις κατὰ διάφορα ὕψη διαστουρούμεναι. Περαιτοῦνται δὲ αὐταὶ ἢ ἐντὸς τοῦ οἰκοδομηματος, ἢ εἰς νέους πυργίσκους, ἢ κοινοῦσιν μετ' ὄλων τῶν μερῶν τούτων δι' ἄλλων συρίγγων διαφόρου διαμέτρου. Πολλὰ δὲ καὶ κατέρχονται πλαγίως εἰς τὴν γῆν, μέχρι βάθους κατέτω τριῶν ἢ τεσσάρων ποδῶν. Ἐκεῖ οἱ τῶν λευκομυρμηκῶν ἀρχιτέκτονες ἀφύονται τὴν λεπτὴν ἐκείνην γῆν, ἢ καταργαζόμενοι μεταβάλλουσιν ἐντὸς τοῦ στόματος των εἰς τὴν στερεὴν καὶ πετρώδη ἐκείνην ἀργίλλον, τὴν ἀκατάστροφον οἰκοδομικὴν ὕλην των. Ἄλλαι δὲ πάλιν σύριγγες ἐκτείνονται ὀριζόντιως ὑπ' αὐτὴν τὴν λεπτὴν ἐπιφάνειαν, ἐπὶ τριακοσίους πολλάκις πόδας πρὸς τῆς μυρμηκοπόλεως, καὶ αὐταὶ εἰσὶν αἱ στρατηγικαὶ τῶν λευκομυρμηκῶν ὁδοί· αἱ δὲ ὑπὸ τὴν πόλιν αὐτὴν, εἰσὶν αἱ εὐρύτεραι, διότι αὐταὶ εἰσὶν αἱ λεωφόροι δι' ὧν ἀναστρέφονται καὶ εἰς τὰ ἴδια ἔργα χωροῦσιν οἱ στρατιῶται καὶ ὁ ἐργατικὸς ὄγκος, φέροντες ἐφόδια καὶ ζωοτροφίας, ὡς πηλὸν, ξύλα,

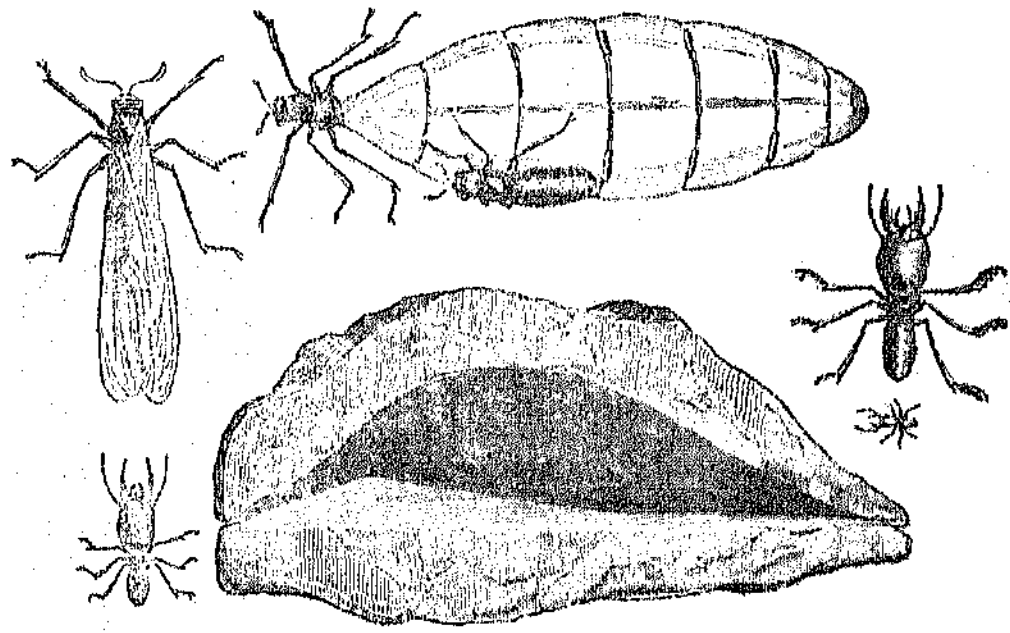
ὕδωρ, καὶ κόμμα. Κατέρχονται δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως αἱ διόδοι αὐταὶ προκλινῶς πάντοτε, διότι οἱ μὲν ἐμπεριότεροι τῶν ἐργατῶν κοπιῶδες μόνον δύνανται ἀναρριχῶνται εἰς καθετὸς ἐπιφανείας, οἱ δὲ στρατιῶται παντάπασιν. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον πολλάκις μικραὶ σχολαὶ στενωποὶ φαίνονται ἐπειρασμένοι ἐπὶ τῶν καθετῶν πλευρῶν τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ φρουρίου ἐπιφανείας, προέχουσαι ἐπ' αὐτῶν, καὶ πλάτος ἡμισοῦ δακτύλου ἔχουσαι, χωροῦσαι δὲ ἐλικσιδῶς, ἀπαρραλλάτως ὡς αἱ ἡμέτεροι ὁδοὶ αἱ φέρουσαι εἰς τὴν κοινὴν ἀποτόμων ὁρῶν. Πρὸς τὴν αὐτὴν σκοπὸν οἰκοδομοῦσι καὶ εἶδος γεφυρῶν, εἰτινες χρησιμεύουσιν ὡς κεκρυμμένα κλίμακες διότι ζευγνύουσι τὴν ἐπίπεδον ὀροφὴν τὴν ὑπὸ τὸν ὄλον μετὰ τὴν ὄρας ἠεωγμένην ἐπὶ τῶν ὀροστατῶν ἐφ' ὧν στηρίζονται αἱ μεγάλα ἀψίδες. Διὰ τῶν γεφυρῶν τούτων βραχύνουσι τὴν ὁδὸν των αἱ προσαὶ αἵτινες ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ κοιτώνος φέρουσι τὰ ὕδα εἰς τὴν ἀνωτέρω παιδοκομείων, πολλάκις εἰς τεσσάρων ἢ πέντε ποδῶν ὕψος κειμένων, καὶ ἀκαφεύγουσι τῆς ἐλιγμοῦς τῶν στενωπῶν τῶν διαρχομένων διὰ τῶν ἐσωτερικῶν δωματίων. Μία τῶν γεφυρῶν τούτων κατατετρηθεῖσα, εἶχεν ἐξ γραμμῶν πλάτους τριῶν γραμμῶν πάχος, καὶ δέκα δακτύλων μήκος, ἀποτελοῦσα τμήμα μεγάλου τούτου ἐλλειψοειδούς, ὥστε παράδοξον ἐφαίνετο πῶς μεταξὺ κατασκευασμένη, καὶ πρὶν ἢ στηριχθῆ εἰς τὴν ἀντιπέραν ὕλην, δὲν κατέπεσε καταφραουμένη ὑπὸ τῆς ἰδίας βαρύτητος. Κατὰ τὴν βάσιν αὐτῆς ἐττηρίζετο ὑπὸ μικρῷ ὄλῳ, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας ἐπιφανείας τῆς εἶχεν ἐνεσκαμμένον καὶ ὄλον τὸ μήκος τῆς μικρῶν ἀλλοκα, εἴτε ἐκ πρὸς βέβαιος κατασκευασθεῖσαν, πρὸς ἀσφαλτοῦσαν διάβασιν τῆς ἐναερίου καὶ ἀπροσφαλτοῦς ταύτης ὁδοῦ, εἴτε καὶ, ὑπερ οὐδὲλως ἀπίθανον φαίνεται, κατατετρηθεῖσαν ὑπὸ τῶν ποδῶν τοῦ συνεχῶς διακαινόντος ἐργατικῶς λαοῦ. Τοιοῦτῆ ἡ ἐξαισις ἀρχιτεκτονικῆ ἐπιδειξίας τοῦ λαοῦ τούτου ὁ δὲ πολιτικὸς αὐτοῦ ὀργανισμὸς εἶναι οὐχ ἦτον ἀξίος λόγου. Ἐἰς εἰκοσὶν βασιλεύσεται ἡ δὲ βασιλεὺς αὐτοῦ, τιτοφορεῖ καὶ εἶναι τὸ ὄντι μήτηρ ὄλων τῶν ὑπηκόων τῆς διακρίσεως δὲ αὐτῶν διὰ τὸ τοῦ ὄγκου αὐτῆς, ἐξισουμένου συνήθως πρὸς τὸν ὄγκον σφαιρῶν ἀπλῶν πολιτῶν, διὰ τῆς ἐπισήμου στολῆς τῆς, συνισταμένης εἰς τέσσαρα περᾶ, καὶ τέλος καὶ δι' αὐτῆς τῆς φυσιογνωμίας, ἐμφανήσεως εὐγενεστέρων καταγωγῆν, διὰ δύο μεγάλων ὀφθαλμῶν, ἐν ἑν καὶ ἑνθεν τῆς κεφαλῆς. Εἰς τέσσαρας πολιτικὰς τάξεις διατροῦνται οἱ λευκομυρμηκες εἰς τὴν βασιλικὴν, περιέχοντες τὰς ὑψηλίας, εἰς τὴν τῶν ἐπικρατῶν, περιέχοντες τὸς ἀρτίους, ἐξ ὧν λαμβάνεται ὁ πύργος τῆς βασιλείας, εἰς τοὺς ἀπείλους, καὶ εἰς τῆς ἀργάδεις, ἢ τῶν ἐργατικῶν ὄγκων, συγκείμενος ἡμισέρας ἐκ πολιτῶν οὐδετέρου γένους. Ἡ βασιλικὴ αἰτία δὲν δίδεται κατὰ διαδοχὴν, ἀλλὰ κατ' ἐκλογὴν, διὰ γενικῆς ψηφοφορίας, καὶ μόνον οἱ ἔργατοι εἰσὶν ἐκλεκτοί. Ἄμα περὶ τὸ φθινύσκον οἱ ἀργάδεις καὶ οἱ ὀπλίται ἀπαντήσωσιν εἰς τοὺς ἀγροὺς εὐδαί-

μον τι ζεύγος των εγγενεστέρων τάξεων υπό του έρωτος συνδεθόν, αναλαμβάνουσιν αυτό, το περιβάλλον δια λεπτού περικαλύμματος εξ άργίλλου, όπως το προστατεύσασιν κατά παντός κινδύνου, και διατηρήσασιν άτάραχον τον μήνα του μέλιτος των, το έλεγχοσι βασιλέα και βασίλισσαν νέου κράτους, και άρχονται εν τώ άμα της οικοδομής νέας πόλεως, αυθορμητως αναλαμβάνοντες την υποχρέωσιν να πειθαρχήσιν εις τους βασιλείς, να εργάζωνται υπέρ αυτών, και υπέρ των απογόνων των, να φρουρήσιν αυτούς, να φέρωσιν αυτοίς φέρον έφοδίων, μέχρις αυ αύξηθείσα ή βασιλική άπογονή, συμετασχή των άγιώνων και των υπηρσειών αυτών. Από της στιγμής εκείνης ή βασιλις καταλείπεται εντός της δι' αυτήν παρασκευασθείσης μεγαλοπρεπούς σιδούσης, χωρίς ουδέποτε να έξέρχεται αυτής, ή θύραν κών να έξη δι' ής και αν θέλη να δυνήθη να έξέλθη, κατά τους μέν, διότι πρωτίστη αυτής άρετή είναι ο πατριω-

έχουσα τριών, και μέχρι τεσσάρων και κέντε δακτύλων μήκος, βάρος δέ ίσον προς είκοσι ή τριάκοντα χιλιάδας εκ των υπηκόων της! λαμβάνει δέ σχήμα επιμηκες, και έχει κινήσιν τινα συσταλτικήν, ως κυματισμών αδιάκοπον, άλλ' άπνον, ως φαίνεται διά το έντομον, προερχομένην δέ εκ της ωτοτοκίας, ήτις χωρεί αδιάλειπτος.

Η βασιλις των λευκομυρμηκών δέν δύναται να είπη ως την σπαρτιάτιδα εκείνην ότι γεννή ένα μόν, άλλά λέοντα· αυτή μύρμηκας μόν γεννή, άλλά περιπου πεντηκοντατέσσαρα εκατομμύρια! διότι ανά πάν λεπτήν γεννή έξακόσια, επί δύο δέ βλόκληρα έτη ουδέ στιγμήν παύει τίττουσα. Ταιούτος είναι ο πληθυσμός των μυρμηκοπόλεων τούτων, εν ή ή μεγίστη κυψέλη μόλις περιέχει δεκαέξ μέχρις είκοσι χιλιάδων μελισσών.

Καθ' όλον το διάστημα τούτο της κυοφορίας και ωτοτοκίας, ο σύζυγος της βασίλισσης, άπολείας τά

Λευκομύρμηκες, άρρήν, θήλιος, σπαρτιάτης, εργάτης.

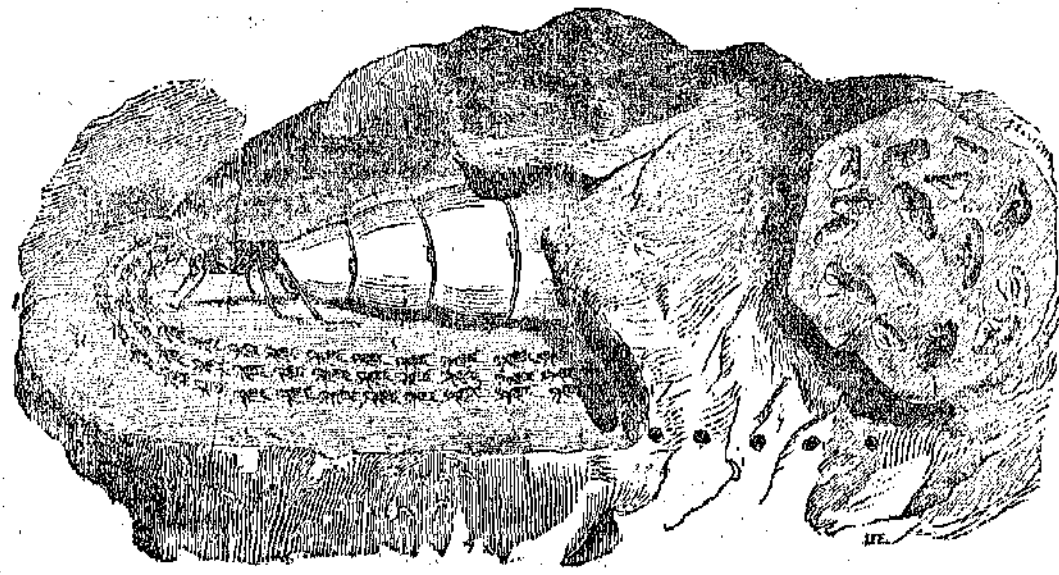
τισμός, και πάσα αυτής ή φροντίς περιστρέφεται εις την αύξησιν και τον πολλαπλασιασμόν του υπηκόου αυτής· κατ' άλλους όμως, διότι επί της εποχής εκείνης ή γαστήρ της άρχεται έξογκουμένη, και ή φιλάρεσκος λευκομύρμηξ δέν θέλει ούτως έχουσα το σώμα να εκτίθηται εις τας όψεις και επικρίσεις, μεγαλώς διαφέρουσα τινών κυριών, αίτινες υπό περιστάσεις όμοίας ούτε τον αντί γορον εγκαταλείπουσιν, και την Ηρόλιαν ρυθικιδυνούνσασιν κατά δύναμιν. Άληθές όμως ότι ουδέποτε αί κυρίαί αυται δύνανται να έρρίσωσι προς την βασίλισσαν των λευκομυρμηκών, διότι αυτής ή γαστήρ βαθυμυρμηκή γίνεται μετά τινα χρόνον, εις διάστημα δύο ετών φέρ' είπείν, χιλίας πεντακόσιας ή δις χιλίας φορές όγκωδεςτέρα του λοιπού σώματος της, ήτοι καταντά

πτερά του, κάθεται κεκρυμμένης υπό την άπειραν γαστήρα της σύζυγου της, και εις αυτήν όλίγη προσέχουσιν οι υπήκοοί της. Τούτων δέ μέγας αριθμός διηλεκτός παρευρίσεται εις τα τών βασιλικών και εις τους παρακειμένους θαλάμους, ασχολούμενος εις τήν άποκομιζή των σπυριών αυτών, και να τήν αναπαύσασιν μετά πολλήν προσοχής εις τήν παιδοκομίαν, ήπου τή μύρμηκία έξέλθοντα των ιδίων, τρέφονται δηλησία διαπνή, ει των τεταμειωμένων έφοδίων, μέχρις ου αύξησασιν τοσοούτων, ώστε να δύνανται να προμηθεύσασιν μόνα των τήν τροφή των, και να συμετέχωσι της κοινής εργασίας, κατατατόμενοι εις τούς εργάδας ή εις τους υπηλίτας, είτε εκ γενετής εις διάφοροι αί δύο φυλαί, είτε διά προβίβασμόν, αναλόγως τή

ήλικίας συμβαίη ή από της μίσε εις την άλλην μετάθεσις.

Κατά δέ το τέλος του έτους οι ευπατρίδαί, άγνωστον αν και ούτοι εκ γενετής εις την ιδίαν ταύτην άνήκοντες τάξιν, ή εκ των λοιπών βαθμηδόν προβιβαζόμενοι εις αυτήν, το προνόμιον έχοντες να κτεροφορήσιν ως και ή βασίλισσα, έξέρχονται άβήρες και θήλειες της πόλεως αυτών εις περιπαθεύς και ποιητικούς περιπάτους να χαρώσι την θραιο φύσιν και ν' αναπνεύσασιν δροσερόν άέρα, και μόνον οι πιστώτεροι, και οι αληθώς άφωτισμένοι μενουσιν περί την βασίλισσαν όπως φρουρήσι και υπηρετώσιν αυτήν. Οι δέ λοιποί κατά μυριάδας άφίπτωνται, άμα σύχμωσι νύκτα ύφραν, αναμνησκοντες τας μυριάνδρους εκείνας σιδηροδρομικάς διαχύσεως συνοδείας, αίτινες ανά πάν έαρ, άμα γλυκύτατος πνεύση ή ζέφυρος, αναχωρούσι των Παρισίων και άλλων μεγαλοπόλεων, και διευδύνονται προς πάσας αυτά τινές των εν τοιαύτη περιστάσει περιπολούν-

την φιλεργίαν και την ευπειθειαν εις τους νόμους, και εγκατέλιπε τήν τείχη της πόλεως της, κατάστρέφεται άθλιας, και εκ πολλών εκατομμυρίων πολλάκις ουδέ εν περιώζεται ζεύγος εκ της φοβερής εκείνης πανωλεθρίας. Και όμως επ' αυτής της γενικής καταστροφής λησμονούσι πολλοί των κίνδυνον, και οι άβήρες τρέχουσι ταχύτατα κατόπισ των θηλειών, και πολλάκις πεισματώδεις συμπλέκονται μονομαχίαι υπέρ τινος άμφισβητούμενης έλενης, μεθ' ής ο νικητής συνοδεύεται μετά της νεανιδος της έκλογής του δι' αδιαλύτων δεσμών, ους μόνος δύναται να θραύση ο θάνατος. Άλλά φευ! ουδ' άπεστι πολύ ο θάνατος ούτος, και ένίοτε κατ' αυτήν εκείνην την ήμεραν της θραπευσεώς των, ο θύων ήλιος ουδ' ένα και μόνον άπαντά μεταξύ των ζώντων. Ούχ ήττον όμως τινα ζεύγη κατ' έξαιρέσιν διαφεύγουσι την κοινήν τύχην, εάν άπαντήσασιν λαν μεγαλοπόλεων, και διευδύνονται προς πάσας αυτά τινές των εν τοιαύτη περιστάσει περιπολούν-

Αρχιτεκτονική Λευκομυρμηκών.

τας εύαέρους έξοχός. Άλλά κατά την πρώτην άνατολήν του ήλιου, ίσως εις τιμωρίαν της άκρασίας των, των πλείστον καταβρέουσι τήν πτερά, άτινα εφημέρως μόνον και δι' όλίγας ώρας τούς δίδονται, και τότε τή έντομα ταύτα, τή επί μίαν ήμεραν γνωρίζοντα την εύδαιμονίαν, και εις τήν άέρα και εις τας υαλκούσας του ήλιου ακτίνας χαρμούνως πετώντα, πίπτουσιν έλεεινώς κατά γής, και ο άνεμος παρασύρει τοσοούτον άπείραντον αυτών πλήθος, ώστε την γήν καλύπτουσιν έλόκληρα αυτών στρώματα, και τότε εύχόλως καταβροχθίζονται υπό παντοίων έχθρών, ών οι κινδυνώδεστεροι εισιν οι αληθείς μύρμηκες, τή σαρκόφθορα έντομα, τή έρπετά, τή πτηνά, και κυρίως ο Όρταντότος και οι Βασχιασμένοι, οίτινες άναπαύσι πολύ να τή τρώγωσιν. Άμα ή δυστυχής αυτή φυλή άπόλεσε τας πολιτικές αυτης άρετάς, ήτοι τον πατριωτισμόν αυτής, και μεταφέρωσι τον άργίλλον εν κολλώσι εις το σιέλου των, και προσέτι να ξυλοτομώσι, και να με-

των εργατων, διότι ούτοι αναλαμβάνουσιν άμέσως αυτά, και είδομεν πως τή σώζουσι, και τή εκλέγουν ως οικιστάς και θεμελιωτάς νέας πόλεως. Οι εργάδας είναι, ως είπομεν, χιονόλευκοί εις την βρεφικήν ήλιαν των, ή άμα έξέλθωσι του ώσού, και τότε εν πλήρει άργίω τρέφονται εκ των έληροσίων ταμείων. Άλλά μετ' όλίγον τή μέλη των γίνονται ύπαμέλινα και στερεώτερα, και τότε άρχονται εργάζόμενοι, και πάσας εκτελούντες τας έσωτερικάς εργασίας της πόλεως, συσταμένως εις τή να θραπέυωσι την βασίλισσαν και άποκομιζώσι τή άσ εις τή παιδοκομίαν, να φέρωσι τροφάς και ύδωρ, να σιδουμάσιν τήν πόλιν, και να εύρώνωσι τή διαμάτια. Ούτοι έχουσι τή προς τούτο άναγκαία εργαλεία, ήτοι λαβίδας δι' αν δύνανται να σκάπτωσι και μεταφέρωσι τον άργίλλον εν κολλώσι εις το σιέλου των, και προσέτι να ξυλοτομώσι, και να με-

ταφέρουσι τὰ ὄα. Τὰ βιομηχανικὰ δὲ ταῦτα ἔργα-
λεῖα οὐδὲν εἰς πρόσωρα εἰς πόλεμον.

Οἱ μύρμηκες οὗτοι ἢ τοῦλάχιστον ἰδιαιτέρον εἶ-
δος αὐτῶν, κηλίαις ἐξέρχονται εἰς ὁδοιπορίας, καὶ
τότε, ὡς οἱ ἔργαλοι νομάδες τῆς Ἀσίας λαοί, οἱ
κατακλύσαντες τὴν Ἑυρώπην, καὶ πανταχοῦ πρὸς
καὶ καταστροφὴν διασπείραντες, οὗτοι καὶ αὐτοί,
ὅπου διέλθουσι, τὰ πάντα φθείρουσι καὶ ἐξασφαιζουσι.
Πολλὰκις ὅλα τὰ ἔθνη αὐτῶν, ἐν μακρῶν περιο-
δείαις, εἰσβάλλουσι δι' ὑπογείων συνήθως ὑπονοσῶν
εἰς τὰς ἀνθρωπίνους κατοικίας μετὰ τασυύτης τα-
χύτητος, καὶ εἰς τοσοῦτον ἀναριθμητὸν πλῆθος, ὥστε
οὐδαμῶς δύναται νὰ διαφύγῃ τὴν ἐπὶ τὴν καὶ κατα-
στροφὴν ἐν μᾶλλον πᾶν τὸ πρῶτον, τρεφῶν,
ἐνδύματα, σκεῖν, αὐτὴν τὴν οἰκίαν, καὶ ἐν γενεῖ
ἔτι δὲν ἔργη τὴν σκληρότητα τοῦ λίθου τοῦ μεταλλο-
λου. Ὅδοιποιεῖς ἄφρονες, ἡ ἴσως κρῶτον νὰ καὶ συ-
ριγγίαν, ἐξ οὗ διέλθουσι ὡς ὅπως ἴσως ἐπέχρηστο κατ'
αὐτοῦ. Μικροὶ εἰς δ' ἄλιγον τῆς ὁδοῦ τοῦ ὅπως
πληροφόρητὴν πᾶσαν ὁ πρῶτος προήγαγε, εἶδε μὲν
ἐπιπλήθους ἔμαθον ἀρτίαν λευκομυρμηκίων προου-
πύοντων τῆς γῆς μετὰ μεγίστης ταχύτητος, ἀπὸ
ὅπου ἐργασίας περὶ τὸν ὅπως δακτύλιον διὰ
μετῶν. Εἰς τριῶν δὲ κερύων κοδῶν ἀπόστασιν, διη-
ρήσαν εἰς δύο φάλαγγας, συνημῶς ἐντελής ἀ-
πὸ ἀργάδας, βαίνοντα κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ἀπὸ
διόδοιο μᾶλλον δεκαπέντε κατὰ μέτρον. Πιστ' αὐ-
τῶν δ' ἦσαν ἀναμετρήμενοι καὶ τινες ὀπίσθηται ἄλλα
αὐτοὶ μέλισσαι ἦσαν διασπαρμέναι ἐκατέρωθεν τῆς
γραμμῆς, εἰς ἑκάς ἢ δύο κοδῶν ἀπόστασιν, καὶ ἐ-
φαίνοντο ὡς περιφρουροῦντες τοὺς ὁδοιπόρους, καὶ
προστατεύοντες τὴν ὁδόν. Πιστὸν δὲ εἰς ἀδιάσπαστον
ἴκασιν, καὶ ἐφαίνοντο ἀνίσχυροι, παρεγγόμενοι ἔθην
καθεῖθεν, βιάζοντες τοὺς μικρομυρμηκίους τοῦ τάξου
νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐπιστρέψω-
μένους νὰ ἀπευθῶσιν τὸ βῆμα. Ἄλλα δὲ ὀπίσθηται
ἀξιοματικαὶ βαβαίαις, ἀναβάντες εἰς τὰ κερύων
καὶ εἰς τὴν ἀκρὴν ἰστάμενοι τῶν φύλλων, εἰς δύο
δεκάς ἢ δεκαπέντε δακτύλιον ὄψιν ἀπὸ τῆς γῆς, ἐ-
καστὸν ἀπὸ κερύων εἰς κερύων τὰ φύλλα διὰ τῶν
καθεῖθεν τῶν, καὶ ἀπετέλουν ἦσαν εἰς ἄν ἀπεκρίνετο
ὅλος ὁ στρατός διὰ συριγγίαν, καὶ ὕπευθε τὸ βῆμα.
Οὕτω δὲ ἠδεδόθη ἐπὶ διόδοιο ὡς δεκαπέντε βή-
ματα εἰς τὴν γῆν διὰ τριῶν ὁρίων.

Καὶ περὶ τῶν ὀπίσθηται, εἶναι ἀμετρήτων ἐν προη-
λήθοντα εἰς τὴν σάξιν τοῦτοῦ ἀπὸ τῶν ἐργασῶν
ἰλιωθέντων, ἂν ὅσ' αὐτῆς μετὰ τοῦτα μετα-
βαίνουσιν εἰς τὴν τῶν οὐκατερέων, ἢ ἂν ἐν αὐτῇ
καὶ γενῶνται καὶ ἀπολήθωσιν. Ὅπως δὲ τῆς
ἡμῶν, ἐν ὅπῃ διετελοῦσιν ἐν αὐτῇ ἐτελοῦσιν ὁ-
πηρεσίαν ἐντελής στρατιωτικῆν, οὐδὲν ἀναμετρή-
μενοι εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐργασίας, ἀλλὰ φρου-
ροῦντες καὶ ἀνδραγαθῶς ὑπομαρτυροῦντες τὴν βασιλεύσαν
καὶ τὴν πόλιν. Καὶ περὶ μὲν δὲν ἔχουσιν ὡς οἱ
ἀπαρτῆται, ἀλλὰ φέρουσιν ὅπλα ἄμυντικὰ καὶ ἐπι-
βολικὰ, συνιστάμενα εἰς περικεραλαίαν ἢ ὀγκωδε-

στάτην κεφαλὴν, ἀπολήθωσιν εἰς ἄβείας, καὶ ἐντὶ
πρινοστάς ψαλίδας, χρησίμους οὐχὶ εἰς χειρονα-
κτικὰς ἐργασίας, ἀλλ' εἰς προσβολὴν κατ' ἐχθρῶν.

Ἄν δι' ἰσχυρῆς σκαπάνης προσβολῆς ἐν τῶν ἀθε-
υστέρων μερῶν τοῦ φλοιῷ ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοί-
χου τῆς μυρμηκιοστάτης καὶ τὸ διαφύγῃ, μετὰ
δύο ἢ τρία δευτερόλεπτα βλάπτει ὑπὸ τὴν ἐξερχό-
μενον, καὶ περιφρουροῦνται πᾶσι τοῦ βήματος, περι-
σκοποῦντα, καὶ ὡς ἐκρυπτόντα νὰ εἶδῃ τοῦ ἀπῆλθεν
ὁ ἐχθρὸς, καὶ νὰ ἐπισημῶν τὴν ἢ αἰτία καὶ ἢ φύσις
τῆς προσβολῆς. Ἦναιτε ἐπιστρέφει ἐντὸς τοῦ φρου-
ρίου, ὡς ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀναγγεῖται τὸ γενόμενον,
ἀλλὰ συνηθέστερον παρακλινοῦνται μὲν ὀλίγον
ἀπὸ δύο ἢ τριῶν ἄλλων, προσκολληθῶσιν ἐν ἀφῶ
σπουδῇ καὶ ἀταξίᾳ. Πιστ' αὐτοὺς ἔπειτα ὀλοκλήρην
καὶ κολυμῆθην σῆμα στρατιωτικῶν, ἐφορμῶντων
μετὰ τῆς ταχύτητος, ὅπου διήλθον ἢ ὡς ἐπιτρέ-
κει. Αὐξάνει δὲ πάντοτε ὁ ἀριθμὸς τῶν, κατ' ὅσον
ἢ προσβολῇ ἀνακολληθεῖ. Ἀναριθμητικὸς εἶναι ὁ
ἀρμεναιὸς τῶν θυμῶν. Ἐὰ δὲ τῆς ὁδοῦ τῶν πολλὰς
προσκόπτονται, κατακλινοῦνται κατὰ τὸν πλεο-
ρῶν τοῦ θάλου, ἀλλ' ἀνίστανται κατὰ ἀπόστασιν, καὶ
ὀρμητικῶς ὅπου ὁ κίνδυνος τοῦς καθεῖθεν. Λάνθουσι δὲ
πᾶν τὸ πρῶτον, καὶ ἀναστρέφονται ὑπερῶν
τριγγίαν, ἐν ἢ ἔσονται, διὰ τῶν ψαλίδων τῶν κτυ-
πόντων ἐπακλινομένων τὸ ἀπῆλθεν, παραγῶσιν
ἦσαν διασκοποῦντα πᾶσιν ἐν λατοῦν, καὶ συνεγῶς
ἐκαναλαμψάνομενον. Ἐν ὅπῃ διαρῶν ἢ προσβολῇ
μεγάλῃ εἶναι ἢ παραγῶν τῶν ἔθην δὲ καὶ κατὰ
τῶν ἀνθρώπων, καὶ δέκασιν αὐτοὺς τῶν ἰσχυ-
ρῶν, ὡς ἐξέρχουσι πᾶσα ἴσως πρὸς τὴν ὁδὸν τὸ
ἴδιον αὐτῶν πᾶσιν, ἐπισημῶν δὲ ἰσχυρῶς τὰς
σκαπάνας τῶν, καὶ δὲν τῶν ἐξέρχουσι πᾶσιν, προτι-
μῶντες, ὡς ὁ ὀγκωδὸς ἐκαστῆς βιομηχανίας, ν' ἀφαι-
ρεθῶσιν πᾶσα καθεῖθεν τῶν, καὶ ὅσον νὰ κατακλινοῦνται
τὸ σῆμα, ὡς ἡμῶν νὰ περιμετρήσῃ τῆς λείας τῶν.
Ἄλλ' ὅμοι ὁ ἐχθρὸς μακροβύτιος. Λύση τὴν πολιορ-
κίαν τῆς πόλεως τῶν, ἐν τῇ ὅμοι ἀπαστρέφονται ἐκ-
καθεῖθεν, καὶ μετὰ ἡμῶν τῶν εἰσὶν ἴσως ἐντὶ
τοῦ φρουρίου, ὡς ἂν ὑπέθετον ὅτι ὁ κίνδυνος ἐπα-
κρίθη καὶ ὁ ἐχθρὸς τοῦς διέφυγε. Ἄλλα περὶ ἢ πᾶς
ὁ στρατός εἰσέβη διὰ τοῦ βήματος, πλῆθος ἐργα-
τῶν συφύρουσι πρὸς αὐτὴν κατακλινοῦνται, φέρντες εἰς
τὸ στόμα φορτίον κηλῶν, ταχέως παρασκευασθέν-
τος. Μετὰ τῆς δὲ ταχύτητος, τῆς εὐταξίας καὶ
ἐπιδημιότητος προσκολληθεῖσιν τῶν κηλῶν ταῦτων εἰς τὴν
γενεάνην ἴσως, ὡς αὐτὸ στιγμῆν ἢ πᾶσιν, ἢ
προσκόπτονται ἢ ἀρμεναιὸς περιμετρήθωσιν καὶ
παρακλινοῦνται καὶ ἀπροσδοκήτως, ἐν μέσῳ σκαπῆς καὶ
φαίνονται ὅλη θύρα καὶ ὅλη σύριγγος, αἰετῶν
κατ' ὀλίγον καὶ ἀναμετρήτως πρὸς τῆς γῆς περὶ τὸ
βῆμα, καὶ καλύπτει αὐτὸ. Ἐνθ' δὲ ἐτελεῖται ἢ
ἐργασίᾳ αὐτῇ, πάντες σχεδὸν οἱ στρατιῶται εἰσῆλ-
θον εἰς τοὺς στρατιωτικῶν τῶν, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν,
ὡς ἐπὶ ἐξαστῶν ἢ γίλιον ἐργασῶν, οἵτινες, ὡς
τῶν ἐργῶν ἐπίσκοποι καὶ ἐπιμαρτυροῦνται, περιφρονῶνται
ἐθῶν καθεῖθεν, ἀλλ' οὐδέποτε αὐτοὶ ἐγγίζουσι τῶν
πᾶσιν. Εἰς μάλιστα φαίνεται ἐπιτετραμμένους τῆς

ἔθην τῶν ἐργῶν διεύθυναν. Πλησίον ἰστάμενος τοῦ
οικοδομουμένου τοίχου, φαίνεται πρὸ πάντων τὴν
κειραρχίαν ἐπιτηρῶν, στρέφεται βραδέως πρὸς ὅλα
τὰ μέρη, ὡς τὴν κεφαλὴν κατὰ διαλήψεις ἐνὸς ἢ
δύο λεπτῶν, καὶ διὰ τῶν ψαλίδων τοῦ κτυπῶ τὸν
θόλον. Ἐν τῇ ἔμῃ δὲ ἀκούεται ὄξυς συριγγῆς, ἐ-
ξερχόμενος ἐξ ὅλων τῶν ὑποκλινομένων σπηλαίων καὶ
συριγγῶν τοῦ φρουρίου ἐκείνου καὶ φαινόμενος ὡς
ἢ ἀπόκρισις ὅλων τῶν ἐργασῶν εἰς τὴν κλήσιν τοῦ
ἀρχιμηχανικοῦ. Βέβαιον εἶναι τοῦλάχιστον ὅτι εἰς
ἐκαστὸν κτύπον οἱ ἐργάται σπεύδουσι τὸ βῆμα, καὶ
φαίνονται ζωηρότερον ἐργαζόμενοι.

Ἄρα δὲ νέα γίνῃ προσβολῇ κατὰ τῆς γηλόφου,
ἢ σκηνῇ μεταβάλλεται· γεινῶς συριγγῆς ἀκούεται
πανταχοῦθεν, οἱ ἐργάται εἰσδύουσι μετὰ τασυύτης τα-
χύτητος εἰς τὴν κατοικίαν τῶν, ὡς ἂν διὰ μῆ-
ἀνεληθῆσαν, καὶ μετὰ τινος δευτερόλεπτα οὐδὲ εἰς
καὶ μόνος μένει ἐκτὸς τοῦ βήματος. Ἄλλ' ἐν τοῦ
ἐναντίου οἱ στρατιῶται ἐπανέρχονται παμπληθεῖς
καὶ ἐκδικήσιν πνέοντες· ἂν ὅμοι δὲν εὐρωσιν ἐχθρῶν,
εἰσέρχονται αὐθις, καὶ οἱ τοιοῦτοι ἐπιστρέφουσιν
εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ τοῦτο δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ
τις ὅσῳκις ἂν θέλῃ. Τότε δὲ, ἐνθ' οἱ στρατιῶται
φρουροῦσι καὶ ὑπερασπιζοῦσι τὰ ἐκτὸς, οἱ ἐργάται
ὀγκωδῶσιν τὰς διόδους ἐκτὸς, τὰς φερούσας εἰς τὰς
διαφόρους αἰθούσας, καὶ πρὸ πάντων τὰς πρὸς τὴν
βασιλικὴν αἰθούσαν, κατασκευάζοντες ἐπ' αὐτῶν
προσκόπτοντες τοσοῦτον ἐπιτηδεύειν ὥστε ἀδύνατον νὰ
διακριθῶσιν. Ἡ αἰθούσα τῆς βασιλείας ἐν μεγάλῃ
μύρμηκιοστάτῃ εἶναι τῶν εὐρύχωρος, ὥστε, πλὴν
τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους, δύναται νὰ περιέγῃ καὶ πολ-
λὰς χιλιάδας αὐλικῶν καὶ ὑπηρέτων, καὶ εἶναι πάν-
τοτε ὅσον ἐσθῆτι πλήρης. Οἱ στρατιῶται δὲ οἱ
φρουροῦντες τοὺς προκλινομένους δεκνύουσι τὴν ἀλλό-
νητον πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς βασιλείας πιστῶν τῶν,
ἀποκνήσκοντες εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, καὶ οἱ φιλοπό-
νοι καὶ φιλοπάτριδες ἐργάται οὐδέποτε ἐγκαταλεί-
πουσι τὸ ἔργον τῶν, οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν ἔσχατον
κίνδυνον.

Περιηγητὴς τις εἶχε ποτὲ ἀφαιρέσει τὴν βασι-
κὴν αἰθούσαν μετ' ὅλων τῶν κατόικων αὐτῆς, καὶ
τὴν ἔθεσεν ὑπὸ ποτήριον. Κατ' ὅσον τὸ διάστημα
τοῦτο οἱ ὑπηρεταὶ ἐξηκολούθησαν περιερχόμενοι μετὰ
πλείστης φροντίδος περὶ τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους,
καὶ πάντοτε κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυναν. Τινὲς αὐ-
τῶν εἰς ἐκαστὴν στροφὴν ἴσταντο πλησίον τῆς κεφα-
λῆς τῆς βασιλείας, καὶ ἐπλησίαζον εἰς αὐτὴν, ὡς
προσφέροντες αὐτῇ τὸν φόρον τῆς ἀφοσιώσεώς τῶν,
ἢ τὴν τροφήν ἢ ἐδύνατο νὰ συλλέξωσιν. Ὅταν δὲ
ἔφθανον εἰς τὸ ἀντιπέραν ἄκρον τοῦ σώματος τῆς,
ἐλάμβανον ἐκεῖθεν τὰ ὄα, καὶ τὰ ἐστίαζον εἰς τι-
μῆρος τῆς αἰθούσης ἢ τοῦ ποτηρίου, ὅπως ἢ ὑπο-
κάτω τμήματός τινος ἀργίλλου, φανέντος αὐτοῖς
καταλλήλου πρὸς τοῦτο. Τινὰ τῶν δυστυχῶν τοῦ-
των ζωφίων περιεφέροντο ἐξω τῆς αἰθούσης, ὡς ζη-
τοῦντα νὰ ἐνοήσωσιν τὴν αἰτίαν τῆς τρομερῆς κα-
ταστροφῆς καὶ ἐρημώσεως τῶν ἄλλοτε περιφανῶν
βασιλείων τῶν, μετὰ τινος δὲ ἀνοφθαλμοῦ ἀποπειρας,

ἐπὶ τῶν ἐργῶν διεύθυναν. Πλησίον ἰστάμενος τοῦ
οικοδομουμένου τοίχου, φαίνεται πρὸ πάντων τὴν
κειραρχίαν ἐπιτηρῶν, στρέφεται βραδέως πρὸς ὅλα
τὰ μέρη, ὡς τὴν κεφαλὴν κατὰ διαλήψεις ἐνὸς ἢ
δύο λεπτῶν, καὶ διὰ τῶν ψαλίδων τοῦ κτυπῶ τὸν
θόλον. Ἐν τῇ ἔμῃ δὲ ἀκούεται ὄξυς συριγγῆς, ἐ-
ξερχόμενος ἐξ ὅλων τῶν ὑποκλινομένων σπηλαίων καὶ
συριγγῶν τοῦ φρουρίου ἐκείνου καὶ φαινόμενος ὡς
ἢ ἀπόκρισις ὅλων τῶν ἐργασῶν εἰς τὴν κλήσιν τοῦ
ἀρχιμηχανικοῦ. Βέβαιον εἶναι τοῦλάχιστον ὅτι εἰς
ἐκαστὸν κτύπον οἱ ἐργάται σπεύδουσι τὸ βῆμα, καὶ
φαίνονται ζωηρότερον ἐργαζόμενοι.

Ἄρα δὲ νέα γίνῃ προσβολῇ κατὰ τῆς γηλόφου,
ἢ σκηνῇ μεταβάλλεται· γεινῶς συριγγῆς ἀκούεται
πανταχοῦθεν, οἱ ἐργάται εἰσδύουσι μετὰ τασυύτης τα-
χύτητος εἰς τὴν κατοικίαν τῶν, ὡς ἂν διὰ μῆ-
ἀνεληθῆσαν, καὶ μετὰ τινος δευτερόλεπτα οὐδὲ εἰς
καὶ μόνος μένει ἐκτὸς τοῦ βήματος. Ἄλλ' ἐν τοῦ
ἐναντίου οἱ στρατιῶται ἐπανέρχονται παμπληθεῖς
καὶ ἐκδικήσιν πνέοντες· ἂν ὅμοι δὲν εὐρωσιν ἐχθρῶν,
εἰσέρχονται αὐθις, καὶ οἱ τοιοῦτοι ἐπιστρέφουσιν
εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ τοῦτο δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ
τις ὅσῳκις ἂν θέλῃ. Τότε δὲ, ἐνθ' οἱ στρατιῶται
φρουροῦσι καὶ ὑπερασπιζοῦσι τὰ ἐκτὸς, οἱ ἐργάται
ὀγκωδῶσιν τὰς διόδους ἐκτὸς, τὰς φερούσας εἰς τὰς
διαφόρους αἰθούσας, καὶ πρὸ πάντων τὰς πρὸς τὴν
βασιλικὴν αἰθούσαν, κατασκευάζοντες ἐπ' αὐτῶν
προσκόπτοντες τοσοῦτον ἐπιτηδεύειν ὥστε ἀδύνατον νὰ
διακριθῶσιν. Ἡ αἰθούσα τῆς βασιλείας ἐν μεγάλῃ
μύρμηκιοστάτῃ εἶναι τῶν εὐρύχωρος, ὥστε, πλὴν
τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους, δύναται νὰ περιέγῃ καὶ πολ-
λὰς χιλιάδας αὐλικῶν καὶ ὑπηρέτων, καὶ εἶναι πάν-
τοτε ὅσον ἐσθῆτι πλήρης. Οἱ στρατιῶται δὲ οἱ
φρουροῦντες τοὺς προκλινομένους δεκνύουσι τὴν ἀλλό-
νητον πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς βασιλείας πιστῶν τῶν,
ἀποκνήσκοντες εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν, καὶ οἱ φιλοπό-
νοι καὶ φιλοπάτριδες ἐργάται οὐδέποτε ἐγκαταλεί-
πουσι τὸ ἔργον τῶν, οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν ἔσχατον
κίνδυνον.

ἈΠΟΣΠΑΣΜΑ

Ἐν τῆς περιηγήσεως τοῦ Washington Irving
εἰς Newstead Abbey παρὰ τῶν Ἐστανλιν
τοῦ Λόρδου Πέρσους.

Ἡ Ἐκαστὸς Annesley.

Τῆ Κυρία Π. Κ.

Εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων ἐκ τῆς Newstead
Abbey, γεινῶσιν μετὰ τῶν γαίων τῆς ἐκαστῆς
αὐτῆς καθεῖθεν ὁ οἶκος Annesley, τὸ ἀρχαῖον κατόι-
κημα τῶν Σάουορθς (Chaworths). Αἱ εἰκογόναι,
ὡς καὶ τὰ ὑποστατικὰ τῶν Βυρῶν καὶ τῶν Σάου-
ορθς συνεκοινῶνουν πρὸ πολλῶν χρόνων μέχρι τῆς ἐ-
ποχῆς, καὶ ἦν συνέλῃ καταστρεπτικῆς τῆς μοναρχί-
ας μεταξὺ τῶν δύο ἀντικειμένων αὐτῶν. Τὸ μί-
κος ὅμοι τὸ ἐπὶ τινος χρόνου διαχωρῶσιν τὰς δύο
οἰκίας ἠδύνατο νὰ ἐξαλειφθῇ διὰ τῆς συμπαθείας,
ἢ τῆς ἀνεφύης εἰς δύο νέας καρδίας. Κατὰ τοὺς παι-
δικούς αὐτοῦ χρόνους ὁ λόρδος Βυρῶν ἀπήντησε τῆν
Μαρίαν Ἄνναν Σάουορθ, ὡραίαν θυγατέρα καὶ τῆς
μῆνιν κληρονόμον τοῦ οἴκου Ἄννεσλε. Ὁρμώμενος δὲ
ἐκ τῆς πρὸς τὰ βέλγητα τοῦ ὡραίου φύλου εὐαισθη-
σίας του, ἐπιμαρτυροῦσιν παρ' αὐτῇ καὶ κατ' αὐτὴν τὴν
παιδικὴν ἡλικίαν του, ἠγάπησε ταχέως τὴν νεάνίδα ταύ-
την. Κατὰ παρατήρησιν βιογράφου τινος τοῦ ποιητοῦ,

ἡ κλίσις αὐτῆ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ κατ' ἀρχάς ὡς ἀμοιβαία, ἂν καὶ ἀντιβαίνουσα εἰς τὰς ἰδέας τῶν αἰογενειῶν. Ὁ πατὴρ τῆς νέας Μαρίας ἔξει τότε, καὶ μετέωρον, κατὰ πιθανὸν λόγον, τῆς αἰογενεικῆς ἐχθρας, ἀπεδοκίμαζε τὴν φιλίαν καὶ τὰς σχέσεις τῶν δύο ἐραστῶν διότι, ὡς ἐπληροφόρηθη, αἱ συνεντεύξεις τοῦ νέου λόρδου Πύρωνος καὶ τῆς Μαρίας ἐγένοντο κατὰ μόνας, πλησίον πυλῶνος ἀντικρούοντος τὰς γαίας τοῦ βυρωναίου οἴκου· ἄλλα τὸ ζῆλος τοῦτο ἦτο τότε τοσοῦτον νέον, ὥστε αἱ συνεντεύξεις δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῶσιν ὡς σοβαροῦ γαρκατῆρος· μόλις εἶχον μακρυνθῆ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἂν καὶ ὁ Πύρων, λαλῶν περὶ ἐκαστοῦ, ἠμολογεῖ ὅτι τὰ αἰσθήματά του ἦσαν ἀνώτερα τῆς ἡλικίας του.

Ἄλλ' ἡ παιδικὴ αὐτῆ συμπάθειν, τοσοῦτον ἐνωρὶς γεννηθεῖσα, μετεβλήθη εἰς φιλαγερὸν αἰσθημα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐξ ἑβδομάδιον τῶν διακοπῶν, καὶ ὡς διέπραξε μετὰ τῆς μητρὸς του ὁ νέος ποιητὴς εἰς τὴν πόλιν Νότιγγαμ. Ὁ μὲν πατὴρ τῆς κυρίας Σίουορθ ἀπέθανεν, ἡ δὲ θυγάτηρ κατῴκει μετὰ τῆς μητρὸς τῆς εἰς τὸν παλαιὸν οἶκον Ἄνσελε. Διαρκούσης τῆς ἀνηλικιωσῆτος τοῦ Πύρωνος, ἡ ἑπαυλις Newstead ἐκρατεῖτο ὑπὸ ἐνοικίον ἀπὸ τὸν λόρδον Τραίαν τοῦ Γούδιαν, ἀλλ' ὁ νέος λόρδος ἐλάμβανεν ὑποδοχὴν ἐν τῷ οἴκῳ τῶν προγόνων του ὡς παθητὴς ἠμωστράπεζος. Ὅθεν αἱ ἐνταῦθα διατριβαὶ δὲν ἦσαν σύντομοι καὶ, κατὰ συνέπειαν, αἱ εἰς Ἄνσελε ἐπισκέψεις λίαν ἐνδιασφόρωτοι. Πρὸς τοῦτοις ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας ἐθεώρει ἐθνικῶς τὰς συναντήσεις ταύτας, καθότι ἡ ἀξιολόγος αὐτῆ κυρία δὲν μετέαγε ποσὸς τῆς αἰογενεικῆς ἐχθρας, καὶ πιθανῶς ἀπεδέχετο εὐμενῶς τὴν τρυφερὰν ἀγάπην τῶν δύο νέων, ὡς δυναμένη νὰ ἐξαλείψῃ παλαιὰς διχονοίας καὶ νὰ συνάξῃ δύο συνορεύοντα ὑποστατικά.

Ἄλλ' αἱ διακοπαὶ τῶν ἐξ ἑβδομάδιον παρῆλλον ὡς ὄνειρον ἐν μέσῳ τῶν νέων ἀνθῶν τοῦ Ἄνσελε. Ὁ Πύρων μόλις ἐμέτρα δεκαπέντε ἐνιαυτούς, ἐνῶ ἡ Μαρία τὴν ὑπερέβαινε κατὰ δύο χρόνους· ἀλλ' ἡ καρδιά του, ὡς εἶπον, ὑπερέτει τὴν ἡλικίαν του, καὶ ἡ πρὸς τὴν φίλην του τρυφερότης ἦτο βαθεῖα καὶ περιπαθῆς. Οἱ νέοι οὗτοι ἐρωτες, ὡς αἱ πρῶται ἀπορροαὶ τῆς ἀπατήτου σταφυλῆς, εἶναι τὸ γλυκύτερον καὶ ἰσχυρότερον ἀπαύγαγμα τῆς καρδίας, καὶ δυνατὸν μὲν νὰ πιεσθῶσιν ὑπὸ κλίσεων μεταγενεστέρων χρόνων, ἡ μήτηρ ὅμως ἀνέρχεται συνεχῶς πρὸς αὐτούς καὶ παρρησιῶς ἀναπολεῖ εἰς τὰς ἀρχαίους ἐκείνους καλμούς.

Ὁ πρὸς τὴν Μαρίαν Σίουορθ ἐρως, ἵνα μεταχειρισθῆ αὐτὰς τοῦ Πύρωνος τὰς λέξεις ἢ α τὸ μυστικὸν ἀπόρημα τῆς μυθιστορικῆς ἐποχῆς τῆς ζωῆς του, καὶ νομίζω, ὅτι δυνάμεθα νὰ ἱγνογραφήσωμεν τὰς συνέπειας του ἀκολουθοῦντες τὴν ὄλην σειρὰν τῶν συγγραμμάτων του, ἅτινα πολλὰκις ἀναφαίνονται, ὡς μαγευτικὸν τι θέμα, ἐν μέσῳ πολυπλάκου μουσικοῦ τετραγύου συναρμολογῶν τοὺς τόνους ὅλους εἰς συνεχῆ τινὰ ἄλωσιν μελωδίας.

Πόσον τῶνόντι τρυφερὸς καὶ μελαγχολικῶς ἀνα-

μιμνήσκαται, εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, τὰ αἰσθήματα, ἅπερ ἄτινα διηγήθησαν εἰς τὸ νεανικὸν τοῦ στήθος ὑπὸ τοῦ ἀπαθῆος καὶ ἀβίου ἐκείνου ἐρωτος αἰσθήματα, ἀπολεσθέντα, λέγει, ἡ σκληρυνθέντα εἰς τὴν οὐδοιορίαν τῆς ζωῆς :

« Ὁ ἔρως οὐτως τοῦ καλοῦ, καὶ ἡμερῶν ὠραίων, ἢ ἀπερλοπτοῦ ἑλπίς, καὶ ἡ ἀγνοία ἢ θεῖα τοῦ κόσμου τούτου, τῆς ζωῆς τῶν ὁρμητῶν τῶν πλακίων, καὶ αἱ οὐράναι σιγαιαί, καθ' ὅς ἡ εὐτυχία ἔλτρεῖ εἰς τὸ στήθος μας ἀπὸ ἐν βλίμμα μόνον Ἀφροδιταρὰ τῶν σιγῶν τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων, ἴστω, αἴτινας στέρουσι τοὺς ἀδελικοὺς κροτάφους Ἄλλὰ μεταμορφῶνται τὴν ὑπερλίαν μας πλῆν, Μακρὰν τῶν πρώτων ἡμερῶν, τῶν πόθων μας τῶν νέων. »

Αυσχερῆς εἶναι ἡ βεβήλαισις ἂν ὁ ἔρως οὗτος ἐπῆρξεν ἀμοιβαίως. Ὁ Πύρων ἠμολεῖ ἐνίστη ὡς ἀνθρωπος, ὅστις ἔτυγεν εἰς ἀμοιβὴν τῶν τρυφερῶν αἰσθημάτων του εὐμενείας, καὶ ἄλλοτε ἀνγνωρίζει ὅτι ἡ νέα φίλη του πρὸς δὲν τῷ ἔδωκεν ἀφορμὴν ἀμοιβαίας τοικύτης συμπαιδείας· ἀλλ' εἶναι πιθανόν, ὅτι κατ' ἀρχὰς ἡ Μαρία ἠθάρυθα ἐγκαρδίως τινὰς κληνημούς. Ἡ ἡλικία τῆς δὲν ἦτον ἀνεπίδεκτος τοιαύτου αἰσθηματος, τὰ προσηγνῆντα ἔτη τῆς παρῆλλον γαλήνια, καὶ ὁ λατρεῖον αὐτῆν, καὶ τοι καί, ἦτον ἀνθρωπος μεστὸς διανοίας, ποιητὴς κατὰ τὴν φαντασίαν καὶ ἀξιοσημειώτου προσωπικῆς ὀριότητος.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν διακοπῶν, ἔληξε καὶ τὸ σύντομον τοῦτο ἐρωτικὸν ἐπεισόδιον. Ὁ νέος Πύρων ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σχολεῖον τετραννημισημῶς βαθέως, ἀλλ' ἂν πραγματικῶς ἐνσποίησεν ἐντύπωσιν τινὰ εἰς τὴν καρδίαν τῆς φίλης του, ἦτο τοσοῦτον ἐλαφρῶ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ τὴν δοκιμασίαν τῆς ἀπουσίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Μαρία μετέβαινε ἀπὸ τῆς νεανικῆς εἰς τὴν γυναικίαν ἡλικίαν, καὶ ἦν οἱ παιδικαὶ ἐρωτες ἀμωρῶνται ἢ λητμονοῦνται. Διαρκουσῶν τῶν παιδικῶν τοῦ Πύρωνος σπουδῶν, ἡ κυρία Σίουορθ εἰσεβλήθη ἡδὴ εἰς τὴν κοινωνίαν ἀπῆντησε κύριον τινὰ ἀνόμιτον Μωστερ, ἀξιοσημειώτου, ὡς λέγεται, διὰ τ' ἀνδρικὰ πλεονεκτήματά του. Ἰσχυρεῖται δὲ ὅτι τὸν εἶδε κατὰ πρῶτον εἰς τὸ ὕψους τῆς πατρικῆς οἰκίας, καὶ ἦν ὄραν διέτρεχεν ἐντὸς τοῦ παραδείσου (park), παρακολουθούμενος ὑπὸ θερευτικῶν κυνῶν καὶ κερατίνων σαλπίνγων, καὶ διεύθυνεν ὀλόκληρον συνόδιον θερευτῶν τῆς ἀλώπεικας, καὶ ὅτι ἡ ζωηρὰ ἐμφάνισις καὶ ἡ ἔξοχος περὶ τῶ ἱππεύειν ἐπιτηδειότης του ἐνσποίησεν εἰς τὸ πνεῦμά τῆς μεγίστην ἐντύπωσιν. Ἰπὸ ταιούτους δεξιούς οἰωνούς ὁ Μωστερ ἐκέρδησε τὴν καρδίαν τῆς Μαρίας, καὶ ὅτε ὁ Πύρων ἔδραμε προσεγγῶς εἰς ἀπάντησιν τῆς φίλης, ἔμαθεν ὅτι ἐγένετο μνηστὴ ἄλλου.

Ἰπερήφανος τὸ πνεῦμα, ὡς πάντοτε τοιοῦτος διέβησε, καίτοι φέρων πολυδύνησον εἰς τὸ στήθος τραγικῶν, κατεπαίγατε τὰ αἰσθήματά του καὶ διετήρησε γαλήνην καὶ σιωπὴν, προσπαθῶν μάλιστα νὰ τῆ λα-

λῆ ἡσυχίαν περὶ τοῦ ἐγγίζοντος γάμου τῆς. « Ὅταν προσεγγῶς σὲ ἶδω », τῆ εἶπεν, « ὑποθέτω ὅτι θὰ ὀνομάξωαι Κυρία Σίουορθ », (διότι ἐπρόκειτο νὰ διατηρηθῆ τὸ αἰογενεικὸν ὄνομα). « Ἐλπίζω », ἀπεκρίθη αὐτῆ.

Τὰς συντόμους ταύτας μερικότηας ἔθεσα ἐνταῦθα προομιάζων τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ νεανικοῦ ἱστορήματος τούτου. Ὁ οἶκος Annesley, ὡς ἐνόησα, ἔκειτο παρῆμελημένος καὶ σχεδὸν καταπίπτων· διότι ὁ Κ. Μωστερ, σπανίως τὸν ἐπισκέπτετο, κατοικῶν αἰογενεικῶς εἰς τὴν γαιτονείαν τῆς πόλεως Νότιγγαμ. Διευδύνθη ἐπιπρος πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ οἴκου ἐκείνου συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κυρίου Οὐίλδμαν, (τοῦ παρόντος κτήτορος τῆς ἐπαύλεως Newstead Abbey, 1815), καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μεγάλου νεοφουλανδικοῦ κυνὸς Βοαστουκίην. Καθ' ὁδὸν ἐπισκέφθημεν βεσπυρινὰ ἀναφερομένην εἰς τὴν πρὸ μικροῦ ἐκτεθεισῶν ἱστορίαν. Ἡ θέσις αὐτῆ ἦτον ἐκείνη, ἐν ἣ ἀπεχαιρέτισεν ὁ Πύρων τὴν Μαρίαν, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου τῆς. Ἰψήλων γήπεδον προδραίνει ἐντὸς τῆς κοιλάδος Newstead, ὡς ἀκρωτήριον ἐντὸς λίμνης, στεφανοῦμενον πρότερον ὑπὸ ἄλλους ὄρους καὶ χρησιμεύοντες ὡς ὄριον καὶ σημεῖον γείτονος ἐξοχῆς. Τὸ ἄλλος καὶ ὁ βράχος ἐκείνος ζωγραφικῶς περιγράφονται ὑπὸ τοῦ Πύρωνος εἰς τὸ ποίημά του ἐπιγραφόμενον « Ὀρειρον », ἐνθα μελωδικῆ τις εἰκὼν τῆς νεότητος καὶ τοῦ παιδικοῦ ἐρωτος εὐρίσκαται θελξικαρδίως ἐκτεθειμένη.

« Καὶ εἶδον δύο πλάσματα νεότητος ἀνοήτου, ἰσταμένα εἰς κορυφὴν πλεωρᾶς πρασινοῦσῆτος. Ὁ λόφος εἶχεν οἰαλὴν τὴν κάθοδον, καὶ βράχος Παράπλευρος αἰ ἐρρεπε καὶ ἴστατο μονάχος, Μακρόθεν ἀκρωτήριον θαλάσσης ἠμοιάζων. Ἄλλ' ὅλος ὁ περιβόλος ἐκεῖ ὁ γαιτονεῖων. Παρῆστα εἰς τὴν ὄρασιν εὐφρασαντο τοπίον, Πῆρες δειδρῶνιν καὶ ἀγρῶν καὶ κήπων καὶ πεδίων. Βαεὶ ἐκ τῶν ἀγροικῶν ἐτήρχετο δοιμάτων Τῆς καπνοδόχης ὁ ἀτμός ἀπὸ διαλειμμάτων. Τὸν λόφον περιέστανε ποικίλων δένδρων στέμμα, Κύνκαλις πλὴν δέκρινε τοῦ θεατοῦ τὸ βλέμμα, Ὁ ἀθρωπος πῶς ἔθεσε τὰ δένδρα, ὅχ' ἡ φύσις. Μὲ πῆρες ἀπὸ τῆς ζωῆς τὸ πνεῦμα τὰς αἰσθήσεις. Τὰ δύο ταῦτα πλάσματα παιδίον τι καὶ κόρη Ἰστέκοιτο. Τὰ πέρις τῆς ἡ νεῆς ἐθεώρει, Καὶ εἶπε ἦτον, ὡς αὐτῆ ὄρασιον, πρὸς τὰ κάτω. Τούς κυανούς τῆς ὄρασιον εἰς ἑὸς ἰδεῖτο. Κ' οἱ δύο ἦσαν εὐμορφοί, καὶ ἡ κόρη ἦν ὠραία. Τὴν κόμην τῶν τὰ ἔτη τῶν ἐγρούσιον τὰ νεῆ. Ἄλλ' ὡς σελὴν φθάσαα εἰς τὸν ὄριον τῆς, Ἡ νεῆ ἦδη ἐστρεφεν ὄρα τὰ βλέμματά τῆς. Ὁ πῆς ἦτο νεώτερος, ἀλλ' ἔφερε καρδίαν. Πλήρη παλμῶν εἰς μέλιονα ἠχούτων ἡλικίαν. Καὶ εἰς τὸ ὄμμα τοῦ κομποῦ ἐκείνου νεανίου. Μῆ μορφή ἐπὶ τῆς γῆς, πλὴν κάλλους οὐρανίου, Ἐυθέριμος ἐλατρεῖτο, καὶ ἡ μορφή ἐκείνη. Ἐνώπιόν του τὴν ψυχὴν εἰς ἔκτασιν ἐκείνη. »

Ἐστέθη ἐπὶ τῆς θέσεως, τῆς καθιερωθείσης ὑπὸ τοῦ ἀξιοσημειωμένου συναντήματος τούτου. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐξεστῆνετο πρὸς τὰ κάτω τὸ ἄζων τοπίον », ὅπερ ἀπαξ καλῆδυνε τὴν ὄρασιν τοῦ φίλου

ζεύγους, ἡ κομψὴ κοιλίς τῆς βυρωναίου ἐπαύλεως, πεποικιλμένη ὑπὸ δασῶν καὶ σιταφόρων πεδίων, ἀγροτικῶν πυργίσων, βυακίων, καὶ τῶν μακρόθεν ἀνυψουμένων πύργων καὶ στεγασμάτων τῆς σπινθῆς Ἄββαίας. Ἄλλὰ τὸ διάδημα τῶν δένδρων ὄχετο τὸ εἰκόνισμα τοῦτο τοῦ ποιητοῦ, καὶ ὁ χαριεὶς τρόπος καὶ ἐν ἐκείνους συνέστρεψε τὸ ἄλλος μετὰ τῆς νεαρᾶς πρὸς τὴν Μαρίαν συμπαιδείας αὐτοῦ διήγειρε τὰ ὀξύγολα τοῦ συζύγου τῆς νεάνιδος αἰσθήματα, ὅστις ἐδυσχαίρινε κατὰ τῆς ποιητικῆς δόξης, ἥτις ἀπενέμετο πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐρωτικῶν στίχων ἐτέρου. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄλλος ἐκεῖτο ἐπὶ τῶν γαιῶν του, ἀλλ' ὁ σύζυγος οὗτος διέταξεν ἐν ἐρεθισμῷ σπληνὸς τὴν ἐντελῆ καταστροφὴν του. Ὅτε δὲ ἐπισκέφθη τὸ μέρος τοῦτο μόνον οἱ κεκοιμημένοι τῶν δένδρων σκελετοὶ ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἡ χεὶρ ἦτις κατέβαλε τὰ δένδρα καταδικάζεται ὡς ἀνοσία ὑπὸ παντὸς ποιητικοῦ διαβάτου.

Καταβάτες τὸν λόφον εἰσῆλθομεν εἰς τὸν ἀνεσολαῖον παράδεισον, ἱππεύοντως ἐν μέσῳ καταβέβλημένων ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς καταιγίδος γηραιῶν δένδρων, ἐνδεδυμένων τὸν παράσιτον κισσὸν καὶ φερόντων ἐπὶ τῶν κλάδων πτηνῶν καλιὰς. Ὁ παράδεισος διετηρήθη ὑπὸ δημοσίας λεωφόρου, ἦν διαβάτες ἐφθάσαμεν εἰς τὸν ἐξῶθεν πυλῶνα τοῦ ἀνεσολαίου οἴκου. Ὁ πυλὼν οὗτος, κτίριον παλαιῶν κλίνων, ἐρημισμένον ἵσως ὡς πύργος ἢ προμαχῶν τοῦ μεγάρου ἐπὶ τῶν ἐμφυλίων πολέμων, καὶ οὐς πάντες οἱ τοιοῦτοι οἴκοι μετεμορφοῦντο ἄλλοτε εἰς φρούρια. Τοῖσιν αἰ φαίνονται εἰστέ ἐπὶ τῶν τοίχων, ἀλλ' ἡ εἰρητικὴ κισσὸς περιενδύσας αὐτὰς καὶ ἀνέπων ἐπὶ τῆς στέγης, κατεκόλυψε τὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς οἰκίας ὠρολόγιον, ὅπερ ἐσήμαινε ἀνομήτως ἐπιπεύσας ὄρις τῶν ἐρειπίων τούτων.

Θολωτὴ διόδος ἦγε πρὸς τὰ ἔνδον τῆς οἰκίας, κλειομένης ὑπὸ ἱερῶν γαλαίνων θυρῶν, ὡς καταστέφουσι ἀγροτικὰ ἄνθη. Μετὰ τὴν διόδον τῆς εἰσῆλθοντες εἰς λιβύστρωτον αὐλήν, φέρουσαν ὡς κόσμημα μικρὰ δένδρα καὶ ἀνθοδόξα ἐξ ἀργίλου ὀπτηῆς ὑγιεῖα, καὶ παλαιῶν λιβύστρωτων πηγῶν εἰς τὸ κέντρον. Τὸ ὄλον τοῦ οἴκου ὠμοιάζε γαλλικὴν ἐπαυλίαν. Πῆς μίαν τῶν πλευρῶν τῆς αὐλῆς ἔκειτο οἱ σταυλοὶ, ἔρημοι ἦδη, ἀλλὰ μαρτυροῦντες τὰς κρηνητικὰς ἀσκήσεις τῶν οἰκητόρων· διότι ἐφαίνοντο δωμάτια καὶ ἄλλα χωρίσματα κρηνητικῶν ἱππων καὶ κυνῶν, χρητιμεύοντα εἰς ἀνάπαυσιν τῆς τῶν κρηνητικῶν ἐπαυλῶν.

Πρὸς τὸ ταπεινότερον δὲ τῆς αὐλῆς πέρας, ἀπέναντι τοῦ πυλῶνος, ὑψήθη ὁ οἶκος αὐτῶν, ἀνόμιλος καὶ ἀκανόνιστος κτίριον, φέρων ἀνασκευὰς καὶ προσθήκας διαφόρων καιρῶν καὶ ἔθων, λιθοκτιστους ἐξώστες, καὶ ὀγκώδεις κενυδοῦχας ἀνυψουμένους ἀπὸ τῆς ὀροφῆς. Τὸ ὄλον δὲ μέτωπον τοῦ μεγάρου ἐκαλύπτετο ὑπ' ἐρπύων φυτῶν.

Ἐξήτησαμεν νὰ εἰσέλθομεν διὰ τῆς μεσαίας θύρας, ὑπαρχούσης ὑπὸ βαρύλιον ὄλον. Ἡ πύλη ἀσφαλῆστα διὰ σιδηρῶν κεκλεισμένη δοκῶν ἐν τῆγχι, κρουόντων ἡμῶν, εἰς μονήρας καὶ ἀκαταί-

κίτους αιδούσας. Τὸ πᾶν ἐφαίνετο ἐγκαταλελειμμένον. Ἐτέλος, μετὰ τινὰ χρόνον ἠεροσπιθμεν τὸ βήμα μονήρους τινος φύλακος ἐξελθόντος ἐξ ἀποκέντρου θαλαμίσκου τῆς οἰκίας. Ἰουὴ σεμνὴ τὸ ὄφρος καὶ βραχεῖα τὸ ἀνάστημα ἐξῆλθεν ἐκ παρακλήρου θύρας, ἀξία κάτοικος τοῦ ἀρχαίου μεγάρου, συγγράσασα μετ' αὐτοῦ. Ἡ γραία, τὰ ἐδομημένα ὑπερέβασα ἔτη, διέτριψε μέγα τῆς ζωῆς αὐτῆς μέρος εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, καὶ μετὰ τὴν μετακίνησιν τῆς οἰκογενείας εἰς Νότιγμα, κατέστη φρουρὴ τῶν δαμῶτων. Αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου ἦσαν κεκλεισμένα, ἐξ αἰτίας τῶν τελευταίων ταραχῶν τῆς πόλεως, καθ' ἃς τὸ κτήμα τοῦτο ἐλεηλατήθη ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὴν θυσίαν ἀτοπημάτων ὁ ἀνεσπλάκτος οἶκος ἐχυρῶδη οὕτω, καὶ τοι, ὡς φρονῶ, ἡ γραία καὶ ὁ ὑπεργηρὸς κηπουρὸς ἀπετέλουν τὸ σύνολον τῶν φυλάκων. « Πρέπει ν' ἀγαπῆς πολὺ τὸ παλαιὸν οἶκόν σου, » εἶπον, « μετὰ τόσα ἔτη ἐν αὐτῷ ζωῆς σου. » — « Αἰ! κύριε, ἂν ἀπεκρίθη, « οἱ χρονοὶ μου ἀπέρσαν, καὶ ἔχω ἀγροτικὴν τινα εὐμορφὴν καλύβην ἰδιόκτητον εἰς τὴν δάσος Ἄνεσπας, καὶ ἤρξατο νὰ αἰσθάνομαι, ὅτι ἔπρεπε νὰ κοῦω νὰ ζῆσω πλέον εἰς τὸ μικρὸν μου κατακόγιον. »

Ὁδηγηθέντες ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς μικροσώμου κουνισσοῦ τοῦ φρονιῶν εἰσῆλθομεν διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς παραπλευροῦς πόλης, καὶ παρευθὺς ἐπαρήμην εἰς εὐρύχωρον ἀλλὰ ζοφερὰν αἰθούσαν, ἐνθα τὸ φῶς ἀγρευτέουτο διὰ τῶν τετραγώνων λιθοστρώτων παραθύρων, συνστασιασμένων ὑπὸ κισσοῦ. Πάντα τὰ πόρτι, ἔξωρον τὸν τύπον παλαιῆς τῆς ἔθης καὶ τὰ ἐπιπλα ἀγροτικῆς οἰκίας. Ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης ἔκειτο κρῆμα σφαιριστηρίον, καὶ εἰς τοὺς τοίχους ἐκρέμαντο εἰκόνες σταδιοδρομῶν ἵππων, κωνητῶν, κυνῶν μεμιγμένων μετὰ εἰκόνας τῆς οἰκογενείας.

Κλίμακες ἔφερον ἄνω τῆς αἰθούσης εἰς διάφορα δώματα. Λεῖψανα ἀρχαίων ἱπποτικῶν χρόνων καὶ κισμήματα πεπαλαιωμένα ἐφαίνοντο τῆδε ἀνάσεια. «Ὅλα ταῦτα μᾶς εἰδείνασ μετ' ἀρχαιολογικῶν ζήλων ἡ μικρὰ γραία βεβαιούσα ἦν, ὅτι τινὰ τῶντων ἀνέκον ἄλλοτε εἰς τὴν περίφημον ληστὴν Robin Hood. Ὅντες δὲ ἐκ μέσῳ τῆς χώρας ἦν κατενέμετο ὁ ἀνομοσὺς ἢ εἶνος κλοπῆρας, δὲν ἠδυνάμην νὰ διαμρισηθῶμεν περὶ οὐδεὶς τῶν ληψάνων, ἂν καὶ ἐδιστάζομεν ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν τοικῶτων τοῦ ἱματισμοῦ ἀντικειμένου, ἅτινα ἐφαίνοντο ἡμῖν μεταγενεστοῦρον τοῦ ληστοῦ χρόνων.

Περιηγηθέντων ἡμῶν τοὺς διαφόρους θαλάμους, ἡ συνοδὸς τῆς κύριον παρεκώλυθε ἀναγκαστικῶς τὰ βήματά μας, ὡς νὰ ἐπεδῶρει καὶ οὕτως τὰ πέρι. Ἐστράφημεν ἵνα ἐπιπλήξω τὴν ἀνευ ἀδείας εἰσελεύσειν σου, ἀλλ' ἄμην ἡ ἀσπύρα τῶν ἀνεγνωρίσεν ὡς ἀνήκοντα ἄλλοτε εἰς τὸν Λόρδον Βύρωνος, ἡ καρδία τῆς ἐφάνη καταναγεῖται εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ εὐγενεοῦ τετραπόδου.

« Ὅχι, ὄχι, ἀφετὴ τὸν ἥμισυ, » εἶπον ἐντόνως, « ἀφετὴ τὸν νὰ περιπατήσῃ ὅπου ἀγαπᾷ καλῶς

ᾠρίσεν. Ἰὴν ἔξη εἶδη, ἤθελον φροντίζει περὶ τῆς ἡγείας του καὶ ὁ καλὸς ἱπποταμὴν δὲν ἤθελε στρεφίται τίποτε. — Καλὰ! » ἐξηκολούθησε γαδῶν σα τὸν κύριον, « τίς ἤλπιζε νὰ ἴδῃ ἓνα σκύλον τοῦ Λόρδου Βύρωνος εἰς τὸν οἶκον τοῦτον; »

« Ὑποθέτω λοιπὸν, » εἶπον, « ὅτι ἐνθυμῶσαι περὶ τοῦ Λόρδου Βύρωνος, ὑπότ' ἐσυνείδηζε νὰ ἔργε' ἐδῶ. Ἄ! οὐκ εἶς νὰ τὸν εὐλογῆσῃ, ἢ ἐπράξεν ἡ γραία, ἢ καλὴ καλὰ ἐνθυμῶσαι. Ἐσυνείδηζε νὰ ἔργε' ἔριπτος ἐδῶ, νὰ περᾷ τρεῖς ἡμέρας ἐκείστοτε, καὶ νὰ κοιμηθῆται εἰς τὴν κωνισσοῦ κοιτῶνα. Ταλαίπωρος νέος! ἤρξατο κοιλὴ τὴν νέαν κυρίαν μου, ἐπεριπάτει μὴ τῆς εἰς τὸν κῆπον καὶ εἰς τοὺς ἀξίους, καὶ ἐφάνετο ἐροτευμάσας καὶ μὴ ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν ποδῶν τῆς. Τὴν ὀνομαζοῦν τὸν ἀφαιρὸν ἐσθιόντων αὐτοῦ τοῦ Ἄνεσπας! »

Ἡ ἀρχία κωμικῶς φράσας μὲ συνεκίνησε. « Πάντα εἶσαι ἀγαπῆς τὴν μνήμην τοῦ Λόρδου Βύρωνος; » εἶπον.

« Πῶς ὄχι, κύριε! Ἦτο πάντοτε καλὸς πρὸς ἐμὲ, ὅτε ἤρξατο. Ἄποχρῆ! Ἰουήμην πρῶτον, ὅτι αὐτὸς καὶ ἡ νέα κυρία μου δὲν συνεισέτασαν. Ἡ μήτηρ τῆς δὲν ἐνεκρινότο εἰς τούτου ποσῶς. Ἐπρόσθετος πάντοτε ἦτο καὶ φρονίμη ἠροτριπῆς μαρτυροῦσα ἅπαντα ὅτι τὸ ἔσπερον καλὴ νὰ τὴν κρημνίσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐβρίσκατο! Κατέστρεψεν εἰς τὸ σπλάχνον, ὁ κύριος Λόρδος τὴν αἰδέα, καὶ τὰ πράγματα ἐλάθον τέλος. »

Ἡ ἀρχία γυνὴ μᾶς εἶπε τὸ δαμῶτων τῆς Μαρίας, ὅτι τὰ παράθυρα τοῦ ὀπίσθιου ἐπιπέδου ὁ μαρτὶ καὶ πολυαναμνηστὸς ἀσθροφῶς κῆπος τῆς. Ἐντὺς τοῦ δωματίου τοῦτου ὁ Βύρων ἐκείσθητο ἢ φοιτῶντες τὸ ἀσπᾶ τῆς, καὶ ἔσπερον αὐτὴν μετ' ἐγκαθῆκεν καὶ ἀρχαῖον κρημνίσματος ἀσπῆστας περὶ τῆς ἐρωτικῆς πρῶτης. Ὁ ἴδιος περὶ τοῦ Λαμπερῆ τῆν εἰκόνα τῆς κωμικῆς; Ἰουήμης λαμπερῆς.

« Ἰουήμης καὶ ἐπὶ αὐτῆ, πρὸς τὸν φωνὴν τῆς, τὴν ἐσθῆσιν ἔκλεισε κατὰ τὸ ἐσθῆσιν τῆς. Ὁ κύριος τῆς τὸ ἀσπῆσιν τῆς ἐσθῆσιν τῆς, καὶ τὸ κλίμα Λόρδης ὅπου ἐπράξεν, τὴν ἐσθῆσιν τῆς. Καὶ ἔβλεπε τὰ πράγματα διὰ τῶν ἐσθῆσιν τῆς. Καὶ ὅλα τὰ ἐσθῆσιν τῆς λαμπερῆ ἐσθῆσιν τῆς. Αὐτὴ ἐκείσθη νὰ τῆς ἔσθῆσιν τῆς καὶ νῆς. Τὴν ἔργε' ἀσπῆσιν τῆς ἔργε' καὶ ἔσθῆσιν τῆς. Ἡ ἔσθῆσιν τῆς ἔσθῆσιν τῆς ἀσπῆσιν τῆς. Τὸ ἀσπῆσιν τῆς ἔσθῆσιν τῆς ἀσπῆσιν τῆς. Τῆς παρῆσιν τῆς, ἀλλὰ πᾶς συνεκίνησε αὐτὴν. Τὸ ἀσπῆσιν τῆς ἔσθῆσιν τῆς ἀσπῆσιν τῆς. »

Ἀρσολὴ τῆς θαλαμίσκου πρὸς ἡμαστῆν ὀνόματι Μαρίας - Ἄννα, ἀπέθανεν, ἔνεκα τῆς ὀνομασίας τῆς νέας φίλης, τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπῆσιν τῆς, καὶ ἀσπῆσιν τῆς τὴν παρεκώλυθε νὰ τὸ φάλλῃ.

Ὁ θάλαμος, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ οἴκου μέρη, εἶχε τι λυπηρὴν καὶ παρεμειλημένον. Τὰ ἀσπῆσιν τῆς ἀσπῆσιν τῆς, ἅτινα ἐσθῆσιν τῆς ὑπὸ τὴν ἐπίψυξιν τῆς γαίρας τῆς Μαρίας ἐκείσθησαν ἀρχία φυτὰ, τὸ κλειδοκνήμιθιον, ὅπου ἄλλοτε ἐκείσθησαν ὑπὸ τοῦ δακτύλου τῆς καὶ διέχουσι φρεσικώματα εἰς τὴν

καρδίαν τοῦ νέου ποιητοῦ ἔκειτο ἡ ἡ ἀσπῆσιν τῆς καὶ ἔργε'.

Ἐξηκολούθησαμεν τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἐρήμων δωματίων, διαφύρων τὴν μορφήν καὶ τὸ μέγεθος, καὶ μετρίως κεκαλωπισμένων εἰς τοὺς τοίχους τινῶν ἐκ τῶν θαλάμων τούτων ἐκρέμαντο οἰκογενειακαὶ εἰκόνας, μετὰ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ἡ τοῦ Κ. Σάουορθ, φρονευθέντος ὑπὸ τοῦ « ποιητοῦ Λόρδου Βύρωνος ».

Αἱ ἀρχαῖαι τὴν πρόσφιν αὐταὶ εἰκόνας ἰσχυρὰν ἐξήσκησαν ἐπίρροσιν ἐπὶ τῆς φαντασίας τοῦ νέου ποιητοῦ, κατὰ τὴν πρότην αὐτοῦ ἐπίσκεψιν εἰς τὴν ἑσπῆσιν. Παρατηρῶν ἀνομιζόμενα τὰ βλέμματά των ἐπ' αὐτοῦ, ἐραντίζετο ὅτι τῶ ἀπευθύνον ἐκίπληξιν κικρᾶν, ὡς ἂν ἐμνηστικῶν τρόπον τινὰ κατ' αὐτοῦ ἔργε' τῆς μονομαχίας τοῦ πάππου του. Τὰς κωμικῶς βλεψείας τῶν εἰκόνων τούτων μετεχειρίσθη ὡς λόγόν, ἂν καὶ πεθανῶς ἀσπῆσιν τῆς, διὰ νὰ μὴ κωμῆσῃ εἰς τὸν οἶκον, βεβαιῶν ὅτι ἐροδεῖτο μὴ κατέσθῆσιν αἱ ἀσπῆσιν τῆς εἰς τὸν τοίχον καὶ διαταράξῃ τὸν ὕπνον του. Τοιοῦτόν τι αἰσθημα ἐκφράζει στρόφῃ τῆς τοῦ ποιήματος αὐτοῦ Don Juan.

« Ἰπποτικῶν μαρτῶν ἠροτριπῆς εἰκονίσματα ἀγίων. Φαίνονται ὡς ν' ἀναζῶν εἰς τὸ σέλας τῆς σελήνης. Πρὸς τὰ πρόσφιν ἢ ὀπίσθιν ἔκλεισε στρέψας, μυστηρίων Φιωνῶν τόνους ἐκ τῶν τῆρων ἐσπῆσιν τῆς διακρίσεις. Καὶ σικαὶ ὄχρα κινῶνται ἀπὸ τῶν ἐκονισμάτων. Μ' ἀσπῆσιν τῆς βλέπουσι βλέμμα, ὡς νὰ εἴ ἐροτριπῆς, πῶς μόνος.

Τολμηρῶς αὐτοῦ διέχουσι ὅπου μόνον τῶν μνημάτων. Ἐπῆσιν τῆς κατοικίαν ὁ τὸ πᾶν ἀσπῆσιν τῆς χρόνος. »

Ἀλλὰ τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ ἡ φαντασία δὲν ἐγένετο ματαίως τὰς φαντασμαγορίας τούτας. Ἡ ἀσπῆσιν τῆς ἑσπῆσιν τῆς, ὡς κλεισται ὅσαι ἀρχαῖαι ἀγγλικαὶ οἰκίαι, κωμῆσιν τῆς ὑπὸ οἰκογενειακῶν εἰκόνων κρημαμένων εἰς κεκοιναμένους στοῶς καὶ ἔργε' διόματα, δὲν ἡμοίρει κωμῆσιν τῆς φανταστικῆς σχέσιν ἐργοντος μυστηριώδη μετὰ τὰ ὄχρα τῶν νεκρῶν τῆς χρονιά. Ἡ ἀσπῆσιν τῆς ὀδηγῶς ἐσθῆσιν τῆς πρὸ τῆς εἰκόνας γυναικὸς τινος, ὑπαρξίας τῆς ἐγκαλωπισησιν τῆς καιροῦ τῆς καὶ κατοικησῆσιν τῆς εἰς τὴν ἑσπῆσιν τῆς, ὅτε ἦνθε ἡ καλλονὴ τῆς. Μυστηριώδης τι ἡ μελαγχολία ὁν ἀπέπνεεν ἡ ἱστορία τῆς; ἀπέθανεν νέα, ἀλλ' ἡ σικαὶ τῆς ἐξηκολούθησε ἐπὶ τινὰ καιρὸν θαμίζουσα τὸ ἀρχαῖον μέγαρον, πρὸς φρεσὴν τῶν ὑπηρετῶν, καὶ πρὸς ἀνησυχίαν τῶν ἐπισκεπτομένων τοσαύτην, ὅστε μετὰ μεγάλης δυσκολίας τὸ τεθρονημένον καὶ αὐτῆς τῆς ὀδηγοῦ πιεῖμα κωμῆσιν τῆς καὶ ἦσπῆσιν τῆς.

Ἐκ τοῦ ὑπερῶου κατέσθῆσιν τῆς εἰς τὸν γῆπον, ἐντὺς τοῦ ὀπίσθιου ὁ Βύρων ἠγάπα νὰ περιπλανᾶται μετὰ τῆς φίλης τῆς Μαρίας. Ὁ κῆπος οὗτος εἶχε ἀρχαῖαν γαλλικὴν διαφύραν. Διάδρομος μακρὸς, κωμῆσιν τῆς ὑπὸ βροσίαν λιθῶν δρυφράκτων καὶ λελαξευμένων ὕδρων διέτρεψε τὸν κῆπον καὶ τὴν πλήρη κισσοῦ καὶ ἐρκούσης πρῶσιν τῆς παρεμειλημένη δεινδροστικῆς θαμνισθῶν δένδρων ὀρίε τὴν μίαν τῶν πλευρῶν τοῦ διαδρόμου, καὶ εἰς κομψόν τι πικρὸ-

σκιον ἄλλος κατώκων οἰκογένεια σφῆσιν τῆς φιλερήμων πτηνῶν. Κατήφοροι καὶ κλίμακες ἦγον ἐκ τοῦ διαδρόμου εἰς ποικιλόμορφον ἀνδοστροφῶν κῆπον. Ἡ πλευρὰ τοῦ μεγάρου, ἡ βλέπουσα πρὸς τὸν κῆπον ἔφερε τὰ πρὸ αἰώνιον τῆς ἀτμοσφαιρας στίγματα, τὰ δὲ λιθόκτιστα παράθυρα καὶ τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ τοῦ μετώπου ὀρολόγιον ἐσθῆσιν τῆς εἰς χρόνους ἀρχαίους.

Ὁ περιηγητὸς καὶ ἡσυχὸς κῆπος, κατοικησῆσιν τῆς ἀπᾶς ἔκστατος καὶ ποιήσας, ἦν ἡδὴ παρεμειλημένος καὶ ἀρχαῖος, ἀλλ' εἰσῆσιν τῆς ὀρατοῦ ἐν τῆ ἐρημῶσιν αὐτοῦ, καθότι ἡ μελαγχολία, ἦν ἡ ὅσα τῶν ἐρήμων δεινδροστικῶν ἐνέπνεεν, ἦντο μετὰ τῆς ἀναμνήσας τῶν δύο ὄντων, ὅτε ἄλλοτε περιεπάτων εἰς τὴν δρόσον τῆς ζωῆς, τῆς νεότητος, τῆς καλλοῆς. Ὁ κῆπος, ὡς αἱ νέαι καρδίαι των, κατέσθῆσιν τῆς εἰς ἐρείπειον.

Βεβληθέντες εἰς τὴν οἶκον, ἐπεσκέψθημεν θάλαμον, καίμενον ἄνω τοῦ προκυλαίου, ἡ τῆς μεγάλης εἰσόδου, καὶ φέροντα προφανέστατα δειγματα παλαιότητος καὶ καταπτώσεως ἀλλὰ τὸ δῶμα τοῦτο περιέχει ποιητικῶς ἀναμνήσας, ὡς ὑποτιθέμενον νὰ ἦναι τὸ ὑπὸ τοῦ Βύρωνος ἀναφερόμενον ἐν τῷ ὀρολόγιῳ εὐκλήριον κατακόγιον, ὅθεν ἀπεικονίζων τὴν ἀναμνήσας τῆς ἐκ τῆς ἀνεσπῆσιν τῆς ἐπαύσεως, μετὰ τὴν εἰδήσιν τοῦ ἀρραβῶνος τῆς φίλης τῆς Μαρίας.

Ἐπῆσιν τῆς ἐκεί περιήσας ἀρχαῖα κατοικία, Σοφίαν τῆς ἔκλεισε ἔκλεισε τ' ἀσπῆσιν τῆς. Καὶ ἔσπῆσιν τῆς πρὸ τῶν τοίχων. Ἐντὺς εἰς δὲ τῶν ἀρχαίων, ἔβλεπον ἑσπῆσιν τῆς ὄχρον καὶ μνησῆσιν τῆς νέου. Τὸν κῆπον τοῦ ὀρολοῦ μου. Τὸ ἀσπῆσιν τῆς μου ἔκλεισε. Ἐσπῆσιν τῆς τῶν ὀρολοῦ μου τὸ θεοσῆσιν τῆς κύμα. Ἐκείσθη καὶ ἦσπῆσιν τῆς εὐθὺς τινὰ γραμμάτιον. Καὶ ἔκλεισε τινὰς ἔγραψε, τί ἔγραψε δὲν εἶδα. Καὶ ὑστερον ἐσπῆσιν τῆς τὴν κωμῆσιν τῆς θορῆσιν τῆς. Ἐπὶ τῶν δύο του χερσῶν, ὡς ἀπὸ αἰωνῆσιν τῆς. Νὰ ἐκλεισθῆσιν τῆς ταραχῆν. Ἄνορθῶσιν τῆς ἐκ νέου. Μὲ χεῖρας ὑπ' αἰσθησῆσιν τῆς τριμοῦσας φρεσικῶν τῆς. Ἐσπῆσιν τῆς ἔκλεισε, χωρὶς πλὴν νὰ δαμῆσιν τῆς. Τὴν ὀρίεσαν τοῦ πνεύματος ζητῶν νὰ ἰπποσῆσιν τῆς. Τὰ μῆσπῆσιν τῆς ἐκλεισε καὶ ἐκλειπτο ἡσπῆσιν τῆς. Ἐκ τῶν μνησῆσιν τῆς ὀρολοῦ ἡσπῆσιν τῆς λαπτὸς ἡσπῆσιν τῆς. Ἡ τῆς ψυχῆς τῆς δέσπῆσιν τῆς εἰσῆσιν τῆς. Τῶν ἐσπῆσιν τῆς ἐκλεισε ἡ λαμψῆς ἡ γλυκεία. Ἐκείσθη πᾶς ὑπ' αὐτοῦ ἡσπῆσιν τῆς ἡσπῆσιν τῆς. Τὸ ἡσπῆσιν τῆς ἐκλεισε πρῶτοῦ, δὲν ἡσπῆσιν τῆς. Ἦσπῆσιν τῆς σικαὶ τῆς ἔκλεισε σικαὶ εἰς τὴν ψυχῆν τῆς. Κ' ἔκλεισε εἰς ἔσπῆσιν τῆς βροσῆσιν τῆς ὀλην ὑπῆσιν τῆς. Πλὴν δὲν διέβλεψε τὸ πᾶν. Ὁ πᾶσπῆσιν τῆς νεκῆσιν τῆς. Ἦσπῆσιν τῆς καὶ μετὰ ψυχρῆς συνέσπῆσιν τῆς ὀσπῆσιν τῆς. Τὴν χεῖρα τῆς νεκῆσιν τῆς, ἀλλ' εἰς τὸ πρῶσπῆσιν τῆς. Σκέψῆσιν τῆς ἐσπῆσιν τῆς ὅτι βυτίδες πόντου. Ἐσπῆσιν τῆς, ἐκλεισθῆσιν τῆς. Τὴν χεῖρα τῆς ἀσπῆσιν τῆς. Καὶ πρὸς τὴν θύραν μὲ ἀσπῆσιν τῆς δεινδροστικῆς χωρῆσιν τῆς. Ἐσπῆσιν τῆς ὀρολοῦ μου εἰς τὴν νέαν, Ἄσπῆσιν τῆς ἐκλεισθῆσιν τῆς μὲ ὀρίεσαν ἀσπῆσιν τῆς. Καὶ μὲ μεσπῆσιν τῆς λαπτῶν. Καὶ ὑστερον κατέσθῆσιν τῆς. Τὴν κλίμακα, καὶ εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου τῶν ἀσπῆσιν τῆς. Κ' εἰς τὸ φρονῆσιν τῆς κλίμακα τοῦ κλίμακα ἀσπῆσιν τῆς. Πῶς ἔκλεισε ἀσπῆσιν τῆς τοῦ ὀρολοῦ μου εἰς ἐσπῆσιν τῆς.

(Ἐκείσθη τὸ τέλος.)

Είπεν ότι δύναται να περιπατήσει, ογδοήκοντα ώρας κατά συνέχειαν, επί σανίδος μήκος μὲν ἐχούσης 15, πλάτος δὲ 3 ποδῶν, καὶ ἐστοιχημάτισεν ἐξ χιλιάδας δραγμῶν.

Καὶ τὸ μὲν μέρος ἔβου εμελλε νὰ γείνη ὁ περίπατος ἢ το αἰθουσα μεγάλη, χωρητικὴ καὶ ἑκατὸν περίπου θεατῶν, ἢ δὲ πανὶς περιεκυκλούτο ἀπὸ φραγμῶν, καὶ μάρτυρες διαδεχόμενοι ἀλλήλους, ἠγγυπνοὶ διὰ τὴν ἀκριβὴ ἐνέργειαν τῶν συμφωνηθέντων.

Τὴν 29 Ἰουνίου, τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ὁ Οὐγγὺς ἤγγισε τὸν περίπατον, ὅστις ἐμελλε νὰ τελειώσῃ τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς, τὴν δεκάτην ὥραν. Οἱ θεαταὶ, διὰ νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο, ἔδιδον πασότητά τινα ὀρισμένην ἥτις ἐδιπλασιάθη τὴν Κυριακῆν. Ἐὰν ὁ Οὐγγὺς δὲν εἴη πλήρως ἀκράτως τὸ στήριγμα, αἱ εἰσπράξεις θὰ ἀφαιρούτο εἰς φιλανθρωπικῶν τι καὶ ἄλλα.

Ἄλλ' ὁ Οὐγγὺς τὸ ἐπέδραστο. Ὁ βραβεύομενος αὐτὸς ἄνθρωπος, ἐπερίπατησεν ἀδιακόπως τρεῖς ἡμερονοκτία καὶ ὡς τὴν ὥραν, ὑπομείνας μέγιστον κόπον, καθόσον τὸ δρᾶμα τὸ ὅποσον διέτρεχεν ἦτο στενοσκάτον, καὶ ἠναγκάζετο νὰ ἐπιστρέφῃ μετὰ πέντε ἢ ἕξ βήματα. Δὲν ἐκοιμήθη διόλου, καὶ ὅτε ἐγένετο ἕσπετο ἔρως καὶ ἔτρωγε βραδίῳ.

Φίλοι του τινὲς, διὰ νὰ διασπείρῳσιν τὴν ἀθυμίαν του, ἐβιάζον περὶ αὐτὸν καὶ τὸν ὀμίλον. Ἀλλὰ τὴν Κυριακῆν ἡ διασκέδασις αὐτῆ κατέστη ἀνεπαρκής· οἱ πάδες του ἐνωρῶσαντο, καὶ διὰ τὴν ταχέως εἰς τὴν πρώτην κατὰστασιν τοῦ ἐσπέρας τὸ φάρος, καὶ κατὰ διαταγὴν του καὶ τοῦ ἐπληκτοῦ ἐλαφίον ἡμερικῶν. Ἐβρίστησαν προσέτι καὶ φυγῆν ὑδῶρ κατὰ τῆς κεφαλῆς του διὰ νὰ ἰσορροπήσῃ τὸ πρῶτον του, καὶ μάλιστα οἱ πυρῆστροι διὰ τὴν ἀπῆσαν ὀφθαλμοὶ του.

Κατὰ τὰς τελευταίας ὥρας πολυάριθμα σπυγῆματα ἐγένοντο· αἱ μὲν ἤξιον ὅτι θὰ πέσῃ λειποθυμῶν, αἱ δὲ ὅτι ὁ ἀπολόγη, καὶ ἄλλοι εἶχον κλειστέραν πίστιν εἰς τὴν καρτερίαν τῶν ποδῶν τοῦ Οὐγγου.

Τὸ ἑσπέρας ἡ ἕλδς ἦτο ἀδιάβατος, τόσον πληθὺς περιέργων συνεπιέζοντο διὰ νὰ μάθωσιν τὸ ἡμιστικὸν ἀποτέλεσμα. Τέλος πάντων τὸ ἠρωτόλογον ἐσήμερον δέκα ὥρας, καὶ ὁ Οὐγγὺς ἐβιάζετο ἀκόμη τὴν περιετολίαν ἀμέσως μετὰ σκεπάσματα, τὸν ἔβαλον ἐντὸς λουτροῦ χλιαροῦ, καὶ πληρὸν τοῦ ὑπερβολικοῦ κόπου καὶ τῆς μεγάλης ἀποναρμώσεως τὴν ἡποῖον διεσκέδασεν ἐν μέρει ὁ ὕπνος, δὲν ἔπαυε διόλου ἡ ὑγεία του.

Ὅτε δὲ ἐξῆλθε τοῦ λουτροῦ δὲν τὸν ἀρῆσαν νὰ κοιμηθῇ κατὰ συνέχειαν ἀλλ' ἐπὶ διαλειμμάτων, ἐυπνίζοντες αὐτὸν συνεχῶς, διὰ νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς ὀλίγον λήθηρον.

Ὅστις ὁ Οὐγγὺς ἐκέρδησεν ἐξ χιλιάδας δραγμῶν, καθὼς καὶ ἄλλοι τόσας προσελθούσας ἀπὸ τὰ εἰσπράτῃα.

Τὸ ἀπίστευτον τοῦτο κατόρθωμα τόσῳ μᾶλλον εἶναι ἀξιοθαύμαστον, καθόσον δὲν ὀφείλεται μόνον εἰς τὴν σωματικὴν δύναμιν τοῦ Οὐγγου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀκράτητον ἐπιθυμίαν του τοῦ νὰ κοπιῶσῃ,

πρωτῶς ἴων, χρήματα διὰ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν ἀζυγον καὶ τὰ δύο τέκνα του, καὶ νὰ φρονήσῃ περὶ αὐτῶν.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΡΗΤΟΡΙΚΗ. Πρὸ ἐνὸς κερύπου μνηστῆ ἀνέγνωμεν εἰς τὰς ἑξῆς ἐφημερίδας νεοφανὲς ἰσχυρότατον ἠθρικὸν ἐπιγείρημα, εἰς τὸ ἡπειρὸν κατέρυχε βραλευτῆς τις τῆς Ἀμερικῆς διὰ νὰ καταβάλλῃ τὸν ἀντιπαλὸν του ἀφ' ἑξῆς ἔστηλθε πᾶσαν τὴν ἐγγλωττίαν αὐτοῦ, ἀφ' ἑξῆς ἔδωκεν ἐπὶ ὁλοκλήρου τὴν φασέταν τῶν ὕψων, καὶ δῆλας ἀπὸ τοῦ βήματος ὡς ἄλλοις ἔδωκεν ἐπὶ βήματος καὶ μεγαλόφωνος, ἔδωκεν κατὰ τοῦ διακοινώσεως ἀναδέχου, καὶ δυνάει ἀλλοτρίως τὴν ἴνα αὐτοῦ, ἀπέφυγε καὶ ἐξοσφονδύσεν αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῦ βουλευτηρίου.

Ἄλλ' ὡς φάνεται, τοιοῦτον ἐπιχειρημάτων δὲ γίνεται γράσις ἐν Ἀμερικῇ εἰς μὴν τὰ βουλευτικὰ βήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς διαιτητικὰς περιβάλλουσιν· διότι αἱ τελευταῖαι ἐφημερίδας περιγράφουσι τὰ ἢ ὡς ἦσαν ἀποναρμώσαντα.

Τὸ πλημμελεσιδικεῖον τῆς Νέας Ἀγγλίας, διέκασεν μισρὴν ὁμιλίαν περὶ τὴν ἀπῆσαν κατεδικασέν αὐτὸν εἰς πρῶτον, ἀλλ' εἰς τὸν δικαστῶν ἀναστάς διαμαρτυρήσας κατὰ τῆς ἀπορῆσεως, α ἠναγῆσας, εἶπε πρὸς τοὺς ἀναδέχους αὐτοῦ, τοσοῦτον σωματικῶς καὶ πρὸς τὴν ἡλικίαν, κατέστησε ἄνευ ἀποναρμώσεως, ἐβρίστηκα τὴν δημοσίαν ἢ ἢ ἢ.

Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι δικασταὶ διαμαρτυρήσαν διὰ τὸν ἀνακείμενον τὸν ἄνευ τῆς ἀπῆσεως, καὶ τὸν ἀνακείμενον τὸν ἀνακείμενον, πρὸς εἰς ἄλλας ὑποθέσεις.

Τὴν ἐπιπέσαν, κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς συνείδησεως, ὁ διαμαρτυρησὴς δικαστῆς εἶπεν ὅτι εἶχε παρατηρήσει τινὲς νὰ ἐπιπέσῃ ἐπὶ μὲν τὴν ἡλικίαν ἀποφασίσαν ἢ δὲ πρὸς τὸν ἀνακείμενον ἢ καὶ γνωρίζων περὶ τίνος ἐπιπέσεως, ἔδειξε ἡμῶς τὴν ἀδίκειν εἰς αὐτὸν καὶ ἡλικίαν.

Τότε ὁ δικαστῆς κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐλάλησεν εἰς ἀνευ ἀποφασίσεως κατὰ τῆς διακοινώσεως τοῦ πρῶτου ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς ἐπῆσεως, καὶ ἐπερίχρησεν εἰς ἀποναρμώσεως προσελθούσας τὴν ἀπῆσαν τοῦ πρῶτου.

Ὁ πρῶτος, ἀνακείμενος ἐπὶ τέλους, διέκασεν τὴν λαλοῦσαν, καὶ κατεδικασέν αὐτὸν εἰς εἰσοσκιστῆριον ὡρῶν φυλάκισιν εἰς ἐξορία πάντα τὸ δικαστῆριον. Ὅτε δὲ ἀπεπείρε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἔκρινε τὴν ἐπιπέσαν τῆς ἀπῆσεως τῆς ἀπῆσεως, ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς ἐπῆσεως, καὶ ἐπερίχρησεν εἰς ἀποναρμώσεως προσελθούσας τὴν ἀπῆσαν τοῦ πρῶτου. Ὁ πρῶτος, ἀνακείμενος ἐπὶ τέλους, διέκασεν τὴν λαλοῦσαν, καὶ κατεδικασέν αὐτὸν εἰς εἰσοσκιστῆριον ὡρῶν φυλάκισιν εἰς ἐξορία πάντα τὸ δικαστῆριον. Ὅτε δὲ ἀπεπείρε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἔκρινε τὴν ἐπιπέσαν τῆς ἀπῆσεως τῆς ἀπῆσεως, ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς ἐπῆσεως, καὶ ἐπερίχρησεν εἰς ἀποναρμώσεως προσελθούσας τὴν ἀπῆσαν τοῦ πρῶτου. Ὁ πρῶτος, ἀνακείμενος ἐπὶ τέλους, διέκασεν τὴν λαλοῦσαν, καὶ κατεδικασέν αὐτὸν εἰς εἰσοσκιστῆριον ὡρῶν φυλάκισιν εἰς ἐξορία πάντα τὸ δικαστῆριον. Ὅτε δὲ ἀπεπείρε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἔκρινε τὴν ἐπιπέσαν τῆς ἀπῆσεως τῆς ἀπῆσεως, ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς ἐπῆσεως, καὶ ἐπερίχρησεν εἰς ἀποναρμώσεως προσελθούσας τὴν ἀπῆσαν τοῦ πρῶτου.

εἰμεθα καὶ οἱ δύο ἴσοι, καὶ τότε σὲ διορῶνω. Ἐν τοσοῦτῳ σὲ λέγω ὅτι εἶσαι γαίλαρος. »

Τοῦτο ἀκούσας ὁ πρῶτος ἀνέστειλε τὴν συνεδρίασιν καὶ ὁμήσας πρὸς τὸν ὑβριστῆν, ἠτοίμασθη νὰ τὸν χειροτονήσῃ δεόντως. Ἀλλ' ὁ δικαστῆς, λαβὼν ἀμέσως θέσιν ἀμυντικὴν α εἰς προχωρήσας, εἶπεν, εἰδμὴ σὲ στέλλω νὰ προεδρεύσῃ κανὲν πλημμελειοδικεῖον εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. » Καὶ ἐκβαλὼν πιστόλιον ἀπὸ τοῦ θυλάκιου του, α ἰδὲ, ἐπρόσθεσε, γελῶν, τί ὀραιοτάτην κἀναν ἔχει, ἀξιολόγον μάλιστα διὰ νὰ βυθίσῃ εἰς τὴν κοιλίαν σου σφαιρίδιον. »

Οἱ περιστώτες, ἀναγκασθέντες, συνεδράμουν τοὺς κλητῆρας, καὶ συλλαβόντες τὸν ἀνάξιον δικαστῆν, μετέφερον αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν καταδίκην του, μένων εἰς αὐτὴν 24 ὥρας. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ πρῶτος ἐκάθηται εἰς τὴν ἐδραν του καὶ ἀνεύωσε τὴν συνεδρίασιν.

Τοιαῦτα ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα δὲν εὐρίσκονται, νομίζομεν, εἰς τὴν ῥητορικὴν τοῦ ἡμετέρου Ν. Βάρδα.

ΑΒΙΣΣΑΙΜΟΝΙΑ. Χυδαία τις παροιμία λέγει α Ὅλα τὰ στραβὰ ψομῖα ἢ ὄμψα μας τὰ κάμει. » Δὲν ἐνθυμούμαι τώρα ὑποία τοιαύτης φύσεως παροιμία ὑπάρχει καὶ διὰ τὰς πενθεράς, διότι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, νύμφαι καὶ πενθεραὶ, πληρὴ τῆς ἑύσεως ἥτις δὲν εἶχε πενθερὰν, τρώγονται ὡς ὁ ἀκόλος μετὰ τῆς κάμει.

Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ μεταξὺ τῆς ἄσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς ἢ μὲν ἄσως εἶναι πενθερὰ, ἢ δὲ Ἀνατολὴ ὄμψα ὡστε ἢ, εἰ στραβὸν συνίῃ, καὶ μάλιστα εἰς ἠθρικατικῶν, ἢ ἀνατολὴ τὸ κάμει. Οἱ ἀνατολικὸι νηστεύουσιν, εἶναι δεσποδαίμονες, ἐμμένουσιν εἰς ὅσα ἀπεφασίσαν αἱ ἐπτὰ σὺνοδοι, καὶ δὲν κοινωνομύουσιν, εἶναι δεσποδαίμονες, δὲν συνεργῶνται εἰς γάμον μετὰ τὰς πρώτας τῶν ἐξαδέλφους δυνάμει συγγνωμοχαρτίου, εἶναι δεσποδαίμονες.

Καὶ ἡμῶς ἐὰν οἱ ἀνατολικὸι ἐκρυπτοῦν ὅσα γίνονται καὶ μεταξὺ τῶν πλείων περωτισμένων ἔθνων, ποῖον ἐπίπετον θὰ εἰδέτο εἰς αὐτοὺς; Δὲν βλέπομεν κατ' ἐκδοσὴν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μητρόπολιν τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦς Παρισίους, ἄνδρας λαβόντας πολλὰκις ἐλευθέριον ἀγωγὴν, ἀποδοτικοὺς ὡς ἢ ὑποβατῶν, καὶ μάγων, καὶ προφητῶν, καὶ ἄλλων τειούτων ἀγυρῶν, ὧν οὐδὲ ἕγνος ἀπαντᾶται εἰς τὴν δεσποδαίμονα ἀνατολήν;

Ὁ Δουκάγιος ἀναφέρει ὅτι τὴν Κυριακῆν τῶν Βαίων συνεβίβον οἱ δουτικὸι νὰ ἐνδύωσι μετὰ χρυσῶν φαντοῖν στολῆν ὄναι, νὰ τὸν παρουσιάσωσιν εἰς τὸ ἱερόν βῆμα ἐν ὄρα τῆς λειτουργίας, καὶ περὶ τὸ τέλος αὐτῆς νὰ τὸν γονατίζωσι καὶ νὰ τὸν ἐβελίζωσιν ἐσωσὺ ἐπιδοθῇ εἰς ὀγκνηθμούς, καὶ ὅτι συναγκάτο μετ' αὐτοῦ καὶ ἴλον τὸ περιστῶς πληθὺς! Τί θὰ ἐλεγον περὶ ἡμῶν ἐὰν ἐτελοῦμεν τοιαύτην γελόειαν καὶ ἀνάητον τελετήν;

Ἀνέγνωμεν εἰς τὰς τελευταίας ἐφημερίδας, ὅτι δύο βοσκοὶ εἰπόντες ὅτι ἴδον κατ' ὄναρ, ἐνῶ ἐκοιμῶντο ἐπὶ τινος ὄρου, τὴν Παναγίαν, εἶλκυσαν μέγα

πληθὺς προσκυνητῶν εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο, οὔτινος τὸ ὕδωρ μετέβαλον εἰς ἀγίασμα, καὶ ὄπου καὶ θαύματα ἐγένοντο, περὶ ὧν πολλὰ ἐγράφησαν καὶ ἐβρίστησαν. Οἱ εὐφρεῖς βοσκοὶ κατῴρθησαν ἐν τοσοῦτῳ τὴν σκοπὸν αὐτῶν· διότι οἱ προσκυνηταὶ ἐκένωσαν τὰ βαλάντια αὐτῶν εἰς χεῖρας τῶν θεοπρονεύτων ποιμένων, διὰ νὰ ἀνεγείρωσι ναὸν ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἀγιάσματος.

ΣΙΒΗΡΙΑ. Ἐσαξείδευον, λέγει τις τῶν περιηγητῶν τῆς Σιβηρίας, ἐπὶ τῆς Λένης, ἐπιβαίνων πρῶταν τινὰ τοῦ Μαῖου εἰς λέμβον ταχυδρομικῆν. Ἦ ἦε τῆς ἀνωμάλου ὄχθης μετὰ κατεργήσεως, καὶ ναυορίζομενος ἀπὸ τὸν φλοισφόν τῶν κομμάτων καὶ τὸν μονότονον ῥόθον τῶν κωπῶν ἀπεκοιμήθη. Ἀλλ' αἰφνης ὁ ῥόθος ἔπαυσε, τῆς λέμβου ὁ ῥόθος ἠλαττώθη, καὶ οἱ κωπηλάται διεκώσθησαν τὸ ἄσπμα τῶν τότε ἐξοπνησῶ καὶ ἐγὼ.

Ἄντι δὲ τῆς ἀκτινοβολοῦ λάμψεως τῆς ἡμέρας, ἴδον ἀσθενὲς λυκαυγές, διότι, κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἡ Λένα ἐκεπαίξετο ἀπὸ ἐκτεταμένον ὕδρον κρυστάλλινον, τρεῖς πηγὴς ἀνυψούμενον ὑπεράνω τοῦ ὕδατος. Ἦτο δὲ ὀριζόντιας ὁ ὕδρος οὗτος, καὶ πρὸς τὸ κέντρον μάλιστα ἐκοιλιατο ὀλίγοι. Οἱ ἀκτίνας τοῦ ἡλίου τὴν διεπέραν ποῦ καὶ ποῦ, ὡς ἢ ἦτο κρυστάλλον, καὶ τὸ φῶς λαμπυρίζον ἐλάμψανε βαφῆν κυανοπῆν εἰς εἰς τὰ φαντασιώδη σήλαια τῶν μοιρῶν τοῦ μύθου.

Ἀφ' ὅπου παρατήρησα καλῶς τὸ ἀξιοθαύμαστον ἐκεῖνο θέαμα, ἐνόησα τὸν κίνδυνον τὸν ἡποῖον θὰ διέτρεχον ἐὰν κατέπιπτον ὁ ὕδρος. Διὰ τὰς λοιπὰς τῶν ἐσέτας νὰ κωπηλατήσωσι γενναϊότερον, διὰ νὰ ἐξέλθωμεν τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον ἐκεῖνο μέρος. α Σιώπη, μετὰ ἀπεριβήσαν μετὰ φωνὴν ταπεινὴν, δὲν πρέπει οὔτε νὰ ὀμιλήσωμεν, οὔτε νὰ κωπηλατήσωμεν, διότι καὶ ὁ φλοισφὸς καὶ ἡ φωνὴ συντρίβονται τὸν πάγον! »

Ἐνόησα ἀμέσως τὸ ὄρθον τῆς παρατηρήσεως ταύτης, διότι καὶ ὁ ἐλάχιστος ἦχος ἤρκει εἰς τὸ νὰ διασπῆται τὸ πυκνὸν ἐκεῖνο κάλυμμα. α Ἀφ' ἑξῆς ἐβίβον ἀπ' ἐδῶ, μετὰ εἰπέ τις τῶν κωπηλατῶν, κένωσα τὸ πυροβόλον σου, καὶ θὰ ἴδῃς τί θὰ συμβῇ. » Ἦ ῥωτήσα ἂν θὰ διατρέψῃ πολὺ ὁ ὕδρος, καὶ μετὰ ἀπεκρίθησαν ὅτι πολλὰκις ἔχει δεκατριῶν βερστίων μήκος· ἀλλ' ὅτι δὲν ἐγνωρίζον πόσον εἶγεν ὁ πάγων, διότι πρῶτον φοράν ἐταξείδευον ὑπ' αὐτόν.

Μετὰ ταῦτα μετὰ ἐξήγησαν τὸ φαινόμενον αὐτὸ, τὸ ὅποσον εἶναι ἀπλοῦστατον. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἡ Λένα ἔχει ὕψους ὑψηλῆς καὶ ἀποτόμους. Τὸ φλοισφόν, ἦταν διὰ τὴν ὀλιγοχρόνιον ἡμέρην διαλύονται οἱ πάγοι, αἱ ἄβυαι αὐταὶ πληροῦνται ὕδατος. Ἐν καιρῷ τῆς πλημμύρας ταύτης, ὁ ποταμὸς πληγνύεται, καὶ τότε φάνει ὁ γειμῶν ὅστις διαρροῖ τὸν ὑδρῶν δέκα μέτρας. Τὸ ὕδωρ ἐπανέρχεται εἰς τὸ κῦτος σου, καὶ ἀφίνει ὑπεράνω αὐτοῦ ὕδρον πεπαγωμένον καὶ κρυσταλλινόν εἰς τὸν ἄερα ποταμοῦ ὄπου ὑποστρηίζουσιν αὐτοὺς βράχοι· ἀλλ' ὅσα κίς τὸ ὑποστρηίζετο αὐτὸ παύει, ὁ πάγος πίπτει.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ χρυστάλλινον παλάμιον τοῦ Λονδίνου στηριζομένου ἐπίσης ἐπὶ στύλων, καθόσον καὶ οἱ βράχοι τῆς Λένης ἔγιναι, καὶ ὀνομάζονται μάλιστα εἰς Σαβηριαν, στύλοι.

Λίγην τὸ φῶς γίνεται ζωηρότερον, καὶ ἀναγγέλλει τὴν ἀπελευθέρωσίν μας ἢ λέμβος ἐξέρχεται καὶ ἐγὼ κενὸν ἀμέσως τὸ πυροβόλον μου. Ἡ ἡχώ ἐπαναλαμβάνει τὸν κρότον, ὃ πάρος τρίζει, καὶ ὁ βόλος καταποντίζεται μετὰ πατάγου ὡς κεραυνός· τὸ ὕδωρ παρασύρει τὰ τεύχη τοῦ πάγου, καὶ αἱ λέμβοι σπουδάζουσι νὰ φύγῃσι μακρὰν ὡς ἀστραπή, δίδωσι ἄλλως κινδυνεύουσι νὰ βυθισθῶσι.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλ. 3. ΡΗ')

— 0 —

LXXV.

Σήμερα, Δῆμό μου, πασχαλιὰ, σήμερα πανηγύρι·
Τὰ παλληκάρια χαίρονται καὶ βῆγαν ἔσθ' ἀπὸ τὸν σπράδι·
Καὶ εὐ, Δῆμο, ἔσθ' Ἐάννενα σὶν ἄλυσσ τοῦ Μπέη,
Στὸν ἄλυσσ, ἔσθ' κοῦτσουρο, σὲ εἶμα τὸ τρουγκούκι.
Καὶ ὄλες ὁ κόσμος ἔλεγά καὶ Τοῦρκοι καὶ Ρωμαιοί,
Δῆμό μου, κάτσε γράνιμα, κάτσε ταπεινωμένα,
Ἔσθ' καλὴ τὸ ἔξερτε, καὶ Τοῦρκοι καὶ Ρωμαιοί,
Ἔγω ἔμαι ὁ Δῆμος ἔξαιουστὸς, ὁ Δῆμος ἔξαιουστὸς·
Νὰ κἀμὲ ὁ Θεὸς κ' ἡ Παναγίη κ' οἱ Ἄγιοι ποῦν ἀπάνω,
Νὰ γέρονε τὸ χέρι μου νὰ κἀσσω τὸ σπαθί μου,
Νὰ κἀμὲ μάνικε δὲχως γιόδε, νυφάδε δὲχως ἀνδραίς,
Νὰ κἀμὲ καὶ μιὰ ἀρχόντισσα νὰ περπατῇ νὰ κλαίη.
Νὰ σκότωνα τὸν ἀνδραί της, τὰ ὄδε τὰ παιδιὰ της
Καὶ τότε νὰ ἀπέθνησκα. Καὶ γὰρ νὰ κἀμὲ χάκι.
Αὐτὸς ἦταν ποῦ μ' ἔκαμε καὶ κἀθωμαι στ' ἄλυσσα.
Στὸν ἄλυσσ, ἔσθ' κοῦτσουρο, τὸ ἔριμα τρουγκούκι.

LXXVI.

Ἀνάθεμά σε Μπουγδανά, μὲ τὰ ποτάμια ποῦ χεῖς
Ἔχεις ποτάμια ἀπέραμα, βουνὰ κατακλεισμένα,
Κ' ἔστειλα τὸν πετρίτη μου, κυνήγι νὰ μοῦ φέρη
Καὶ οὐδ' ἔλθε κ' οὐδ' ἐφάνηκε, κ' οὐδὲ κυνήγι φέρνει.
Διαλαλητάδες ἔβλα σ' ὄλα τὰ κατλίκια
Ποῖος ἔχει βρόχια στὰ βουνὰ καὶ ἀνελθέργα ἄσπιδε κἀμπου,
Κ' ἔπιασε τὸν πετρίτη μου, κ' ἔπιασε τὸ πουλί μου.
Ἄν εἶναι νιὸς νὰ χεῖρεται καὶ νιὸς νὰ κἀμαρδνη
Κ' ἂν εἶν' κανέναν γέροντα νὰ κάθεται νὰ κλαίη.
Τάχα δὲν ἤμουν καὶ γὰρ νιός, δὲν ἤμουν παλληκάρη,
Τάχα δὲν ἐπερπάτησα τὴν νύκτα μὲ φεγγάρι,
Καὶ τὴν ἀγοῦλα μὲ θροσιά, ὄντα λαλοῦν ε' ἀθρόνια;
Τ' ἀθρόνια πάνε σταῖς φωλιαῖς καὶ ἡ ἄμορφαις νὰ πλύνουσι,
Κ' ἐπῆρα τὸ τσεφί μου καὶ ζόνω τὸ σπαθί μου
Καὶ κἀμὲ τὸν ἀνέφορο σὲ μιὰ φιλή βαχούλα,

Κ' ἐπῆρα κ' ἐξημέρισά μὲσα ἔσθ' Ἐμοναστήρι.
Σαράντα χρόνους ἔκαμα ἄρματωλὸς καὶ κλέφτης,
Καὶ εἴφα μοῦ ἔλθε ὁ θάνατος καὶ ὄλεω ν' ἀποθάνω.
Τρεῖς λυγερὰς τὸν κέρναγαν καὶ δύο μπιρμπιλομάτια.
Ἡ μιὰ κερνῶ μὲ τὸ γιαλί, κ' ἡ ἄλλη μὲ τὴν κούπα
Κ' ἡ τρίτη ἡ ὀμορφιότερη μὲ μαστραπά ἀσπιδίνο.
Σήκω, ἀφέντη μου, ἀπ' τὴ γῆς καὶ σήκω ἀπ' τὸ στρώμα,
Νὰ σὲ κερνάω δύο φοραῖς, νὰ σὲ κερνάσω πέντε.
Μὴ λὲς πῶς ἔλθε ὁ θάνατος καὶ θέλεις νὰ πεθάνης.
Δὲν εἶν' καιρὸς γιὰ θάνατο νὰ θέλεις νὰ πεθάνης.
Σύρτε, καρτσία μ', ἔσθ' ὁ καλὸ καὶ στὴν κελὴ τὴν ὄρα
Καὶ ἐγὼ θὰ πάω ἔσθ' ἄπο πολλοῦ, θὰ πάω ἔσθ' ἄπο κάτω κῆσμο.

LXXVII.

Τὶ ἔχουν τῆς Πάτραις τὰ βουνὰ καὶ στέκουν μαρμαίνα;
Δίχως χιονὰ χιονίζονται, δίχως βρογαῖς βροχιώνται,
Ἀπ' τῶν κλεφτῶν τὰ κλάματα καὶ ἀπὸ τὸ μυρολδί,
Ποῦ ἔρχετ' ἔνας δερβένιας κ' ἔνας κἀκε ἔραπης.
Ἐλθεὶ καὶ γράφει μιὰ γραφή ἔσθ' Ἐώστα Κοιτογιάνη
Καὶ ὁ Ζαχαράκης τὴν ἔλαβε στέκει καὶ τὴν διαβάσει.
Δὲν σὲ φοβοῦμαι, Γιουσοῦφ Ἄγᾶ, στὸν νοῦν μου δὲν εἰ βάνω
Ἔχω τραχάουε στ' Ἄγραφα, τραχάουε εἰς τὴν Πάτρα,
Κ' ἀτὸς μου βγαίνω σὲ βουνὰ, βγαίνω νὰ πολεμήσω.
Ποῦ ἔσαι, Γυρτάκη μου ἀδελφε, καλέ μου ἔξαιουστίνε,
Ὁ Καλεμῆς ἀκούσθηκα, Γυφτάκης πᾶσι σὶν τὸν τόπο.
Καὶ ὁ Ζαχαράκης πολεμῶ ἔσθ' ἄξιο παλληκάρη
Ἐπὶ φωνούλα ἔσθ' ἔσο καὶ ἂν ἔμπορεύσο.
Φωνούλα τρέπα τὰ βουνὰ καὶ τρέπα καὶ τοῦς κἀμπουε,
Ἄπὸ κ' ἀκούσει ἡ κλεφτουριά καὶ ὁ Καπετὴν Μήτσος,
Νὰ ῥηθῶνε νὰ μᾶς βγάλουε ἀπὸ τοῦς κερταδάεις.
Κ' ὁ Μήτσος δὲν ἀκούσθηκα ἔσθ' ἔφτες τὸ καλοκαῖρι.
Ἄς εἶπαν πᾶσι στὴ Φραγκιά, μᾶς εἶπαν πᾶσι ἔσθ' ὄλα,
Ἄς εἶπαν τοῦ χαιρετίσματα καὶ δὲν ὄ ἀνταρμωθόμε.
Μὴν ἔπῃ κατὰ τὴν μάνα μου, κατὰ τὴν ἀδελφή μου,
Κ' ἂν τὸν βωτῆση ἡ μάνα μου, κ' ἡ μαύρη ἀδελφή μου,
Νὰ μὴν πῆ πῶς σκωτῶθηκα στὴν ἔρημη τὴν Πάτρα,
Νὰ πῆ πῶς ἐπανθροῦθηκα καὶ ἐπῆρα νὰ γυναῖκα,
Πῆρα τὴν πέτρα πενθερά, τὴν μαύρη γῆ γυναῖκα
Καὶ αὐτὰ τὰ λιανοθήρα τὰ πῆρα συγγενάδια.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

— 9 —

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ν. Πανδώρας κωλύονται.

- α'. — Ὁ ἱππότης Ἀρμαντάλ πρὸς ἀρ. 4.
- β'. — Ὁ Δασοφύλαξ. " " 3.
- γ'. — Ὁ Χάρτης τῆς ἐν Νεοκαστρῷ ναυμαχίας. " " 1.

Ἀγαράζει δὲ τὸ Γραφεῖον τῆς Ν. Πανδώρας καὶ τὸν Α'. τόμον αὐτῆς, ἢ τουλάχιστον τὰ φυλλάδια 2. 3. 4. 5. 6. 7, καὶ 8.

— 0 —